

Šibenik, 2018.

AUTOR

Ana Bilić, vlastita naklada

NASLOV

Obećanje kapetana Strašnoga

LEKTURA I KOREKTURA

Nora Blažević, Tea Grbić, Gabriel Kovačević,
Zrinka Kovačević, Tamara Kranjčević i Andrijana Plećaš

ILUSTRACIJE

Milena Grudić

GRAFIČKO OBLIKOVANJE I PRIPREMA ZA TISAK

iDesign, Šibenik

TISKARA

Printera Grupa d.o.o.

NAKLADA

300

KNJIGA JE OBJAVLJENA UZ POTPORU:

TZ grada Šibenika, Grad Šibenik, Županija šibensko-kninska, Ceste Šibenik
d.o.o., Bormil d.o.o. i Iris Cukrov

Posebna zahvala Sveučilištu u Zadru, Odjelu za kroatistiku i slavistiku-Odjelu
za hrvatski jezik i književnost i Udruzi Oksid

CIP - Katalogizacija u publikaciji
SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA
U SPLITU

UDK 821.163.42-93-32

BILIĆ, Ana, novinarka

Obećanje kapetana Strašnoga / Ana Bilić
; <ilustracije Milena Grudić>. - Šibenik :
vlast. nakl., 2018.

ISBN 978-953-56629-4-5

170528067

Oběćanje
kapetana
Strašnoga

Kao i svaki početak dOsad

Kada je i gdje zapravo počelo putovanje kapetana Strašnoga i njegova gusarskog broda, više nitko nije znao, pa ni njegovi gusari koji, doduše, nisu marili ni za što dok god je bilo dovoljno ruma i vesele zabave. To su znali samo kapetan i sinje more koje ga je uvijek tjeralo naprijed. Kao da je postojao neki neraskidivi dogovor između njih dvoje koji ih je vezao toliko snažno da se nikada nisu mogli rastati. Sve što je vidio, sve što je znao, sve što je posjedovao – dobio je kapetan Strašni upravo zahvaljujući moru. No ni on nije ostao dužan svomu savezniku. Svega se odrekao zbog njega. A kako i ne bi kad u svome strašnom životu ništa nije vidio, ništa nije znao i ništa nije imao do sinje more! Što je to vezalo ove čudne saveznike? Koje je to obećanje dao kapetan Strašni, otkrit ćete, djeco, samo ako nastavite čitati.

1. Kapetan strašni i njegova skupina

I premda će mnogi reći da su sve gusarske priče već odavno ispričane, sva mora već sto puta preplovljena, a sva kopna već odavno otkrivena, priča o kapetanu Strašnome i njegovu obećanju nije nimalo nalik tomu. Ovo je priča o gusarskome kapetanu koji je opijen morem krenuo u svoju dugu potragu. Za čime? Ostaje na nama da otkrijemo. Pa počnimo otkrivati što je to davno kapetan Strašni obećao.

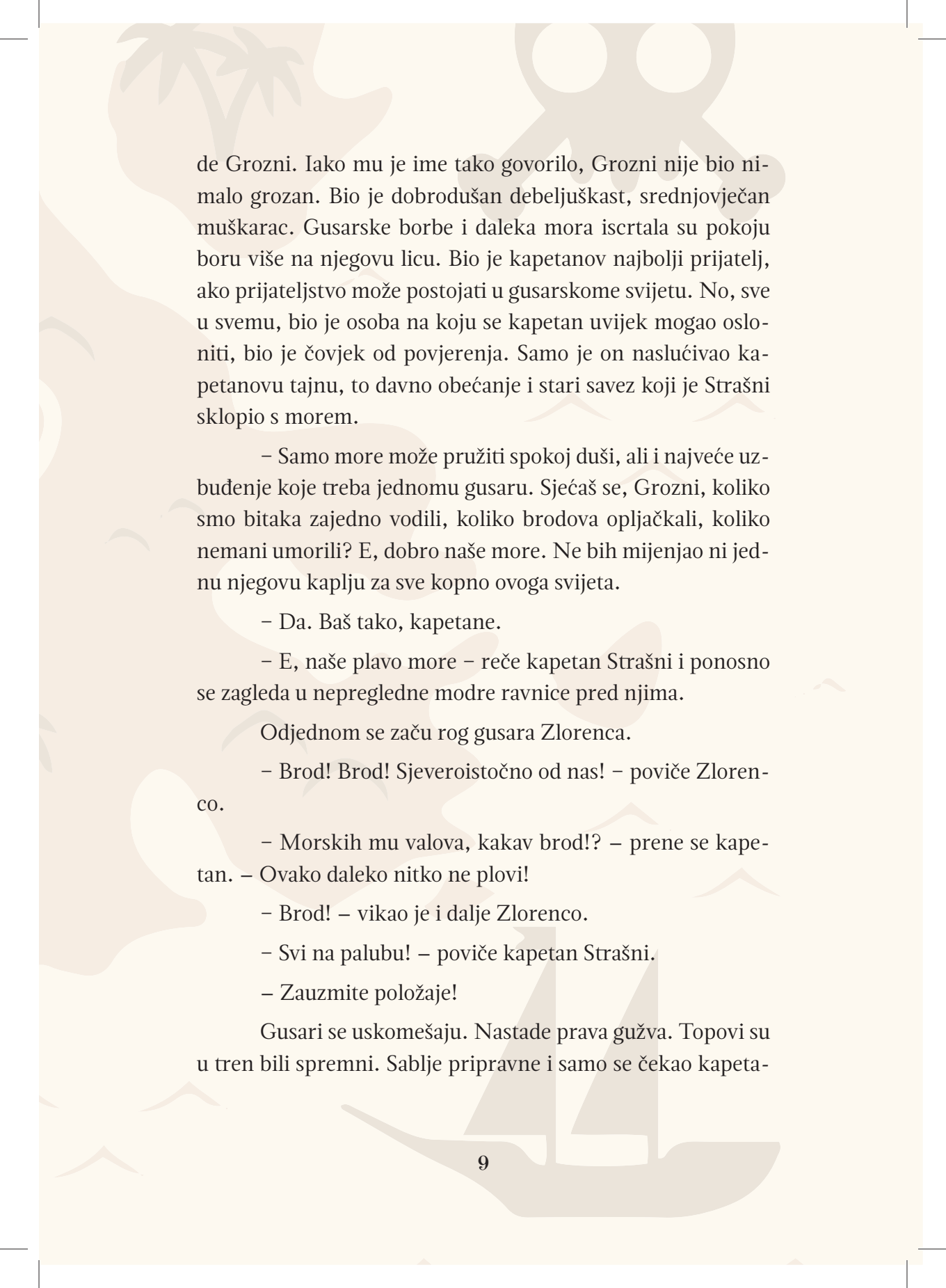
Bio je to još jedan običan dan na gusarskome brodu kapetana Strašnoga. Samo su more i nebo bili ispred njih. Gusar Zlorenco odmarao se u svojoj izvidnici na vrhu jarbola. Kopna nije uskoro očekivao, a i bili su toliko daleko od trgovačkih putova da se nije nadao ni brodu. Isto je tako bilo nevjerovatno očekivati da će neki brod zalutati ovako daleko. Dan je bio sunčan i miran, stoga nije ni očekivao kakvu morskú neman da im zaprijeti. No kako more nikada ne spava, ni opreza nikada dosta. Znao je to dobro Zlorenco, stoga je jedno oko uvijek držao napola otvoreno. Mali od palube Vragan laštio je topovske kugle, a Jednooki i Žablja Noga vježbali su svoje mačevalačke sposobnosti. Kuhar Mršavi Bucó hvatao je zrake sunca i usput ljuštio krumpir. Svatko je bio zaokupljen svojim poslom. Neki više, neki manje. A neki su pak radili sve kako ne bi radili ništa. Suhi, na primjer. E, taj je uvijek izgledao zaposlen premda prstom nikada nije micao. Bilo je to pravo umijeće – uvijek biti zaposlen, a, u stvari, ne raditi ništa.

Upravo je zato i dobio ime Suhi jer se toliko osušio od silnoga neradnog rada.

I kapetan je Strašni ljenčario na suncu pijuckajući čaj s rumom. Za razliku od ostalih gusarskih kapetana, Strašni nikada nije pustio bradu, nije imao kuku umjesto jedne ruke niti je imao drvenu nogu, a ni papagaja na ramenu nije imao. Pa ni onaj rum, kojim je zasladio čaj, nije mu previše odgo-varao. Više je volio crno vino. No zato je uživao u svojoj luli. Nije to bila mala lula koja se puši u kutku usana, već prava, velika, vodena nargila koju je dobio na poklon od šeika Ah-matma. Znao je tako kapetan satima uživati u svojoj nargi-li, udišući dim samo najfinijih okusa badema, jabuke, datulje i manga. Kapetan nije previše volio ni stolice. Više je volio sjediti prekrivenih nogu na velikim jastucima od najsajnijega satena i najnježnije svile. Kako jednomu gusarskom kapetanu ne priliči nježnost, Strašni i nije bio nježan, sve do trenutka dok se ne bi približio svojim ivančicama koje su rasle u lon-čiću na njegovu stolu. Na njih je bio posebno osjetljiv. Nit-ko im se nije smio približiti. Uvijek je zato dobro zaključavao svoje odaje kada bi izlazio. Satima je znao promatrati ivanči-ce, milovati ih prstima, pa im čak i pjevušiti. Kako neobičan prizor! No nitko se od gusara više nije obazirao. Bio je posve neobičan taj kapetan Strašni, no posada ga je, unatoč tomu, iznimno cijenila.

– Danas će biti lijep dan. Vjetra ima taman onoliko koliko je potrebno da lagano plovimo, a na nebu nema ni jed-noga oblačka. Baš divota – reče kapetan i ispi još jedan gutljaj čaja zaslađena rumom.

– Da, baš tako, kapetane – odgovori prvi čovjek posa-

de Grozni. Iako mu je ime tako govorilo, Grozni nije bio ni-
malo grozan. Bio je dobrodušan debeljuškast, srednjovječan
muškarac. Gusarske borbe i daleka mora iscertala su pokoju
boru više na njegovu licu. Bio je kapetanov najbolji prijatelj,
ako prijateljstvo može postojati u gusarskome svijetu. No, sve
u svemu, bio je osoba na koju se kapetan uvijek mogao oslo-
niti, bio je čovjek od povjerenja. Samo je on naslućivao ka-
petanovu tajnu, to davno obećanje i stari savez koji je Strašni
sklopio s morem.

– Samo more može pružiti spokoj duši, ali i najveće uz-
buđenje koje treba jednomu gusaru. Sjećaš se, Grozni, koliko
smo bitaka zajedno vodili, koliko brodova opljačkali, koliko
nemani umorili? E, dobro naše more. Ne bih mijenjao ni jed-
nu njegovu kaplju za sve kopno ovoga svijeta.

– Da. Baš tako, kapetane.

– E, naše plavo more – reče kapetan Strašni i ponosno
se zagleda u nepregledne modre ravnice pred njima.

Odjednom se začu rog gusara Zlorenca.

– Brod! Brod! Sjeveroistočno od nas! – poviče Zloren-
co.

– Morskih mu valova, kakav brod!? – prene se kape-
tan. – Ovako daleko nitko ne plovi!

– Brod! – vikao je i dalje Zlorenco.

– Svi na palubu! – poviče kapetan Strašni.

– Zauzmite položaje!

Gusari se uskomešaju. Nastade prava gužva. Topovi su
u tren bili spremni. Sablje pripravne i samo se čekao kapeta-

nov znak. Trebalo je biti mudar. Tko zna tko im dolazi u susret. I zato su uvijek bili spremni za borbu. Bolje sablja u ruci, nego glava u moru. Znali su to dobro gusari. I zato nikada nisu riskirali. Nikada ne znaš što ti more nosi, posebno onda kada je mirno. Toliko su bitaka već vodili da su već odavno naučili nanjušiti opasnost. A sve je ovo mirisalo na nju.

– Morskih mu valova i najboljega vina sredozemnih obala, tko je zalutao ovako daleko? – kapetan će nakon nekoga vremena. A da bi otkrili tko je to uistinu zalutao ovako daleko, trebalo je pričekati još nekoliko trenutaka. Stoga im nije preostalo ništa doli čekati pripravnici na borbu. Nepoznati je brod lomio morsku površinu svojom krmom i sve se više približavao. Nitko od gusara nije znao što ih čeka. Naćulili su uši i širom otvorili oči držeći ruke na sabljama kako bi ih u slučaju borbe što prije izvukli iz korica. Dugo je već vremena prošlo od posljednje borbe. I gusari su kapetana Strašnoga žudjeli za akcijom. Nepoznati se brod gotovo sasvim približio.

– Mirno – tiho će kapetan.

Nepoznati je brod svojim trupom dotakao brod kapetana Strašnoga. Ništa se još uvijek nije dogodilo. Kapetan još jednom pozove gusare na smirenost i pripravnost. Nije bilo mudro napadati. Trebalo je pričekati još koji trenutak. Tko zna, možda se posada nepoznatoga broda preda bez borbe i tako lako dođu do plijena. A tko zna, možda je netko od saveznika na susjednome brodu. Iako u gusarskome svijetu nitko nije bio nikomu saveznik, svi su bili jedni protiv drugih, no nekada je trebalo ipak odigrati mudro jer je plijen stečen lukavstvom ponekad premašivao najobimnija blaga osvojena sabljom. Dobro je to znao kapetan Strašni zato nije ni naredio

napad, već je odlučio još pričekati ne bi li se tko sa susjednoga broda oglasio. No kako nikoga nije bilo na palubi i na jarbolima, kapetan naredi Jednookom i Žabljoj Nozi da krenu u izvidnicu na nepoznati brod. Kapetanove odluke se ne preispituje, stoga odmah po naredbi njih dvojica to i učiniše. Lagano su zakoračili na brod koji se sada već bočno doticao s njihovim. Sablje su izvukli iz korica. Uvijek treba biti pripravan na borbu. Nakon što su pronjuškali po palubi, odlučiše se spustiti u potpalublje. Srce im se uzlupa od nervoze. Dok su se spuštali škripavim, drvenim stubama, koraci su im postajali još oprezniji nego što su bili dok su istraživali palubu. Gusari kapetana Strašnoga s nestrpljivošću su očekivali vijesti Jednookoga i Žablje Noge. Što li će pronaći? Hoće li ih netko napasti? Tko je na brodu? Zašto se skrivaju? Bila su samo neka od pitanja koja su se vrtjela gusarima po glavi. Naposljetku se iz potpalublja vratiše ona dvojica.

– Kapetane! – poviče Jednooki.

– Zrak je čist!

– Na brodu nema nikoga! – dopuni ga Žablja Noga.

– Ali sve je ovo vrlo čudno. Ne miriše na dobro!

– Dobro. Dolazim. Suhi! Ti i Zubati idete sa mnom. Vi ostali ostanite na brodu i budite u pripravnosti! Opasnost nikada ne spava, pogotovo ne na moru – reče kapetan. I kapetan je prešao na nepoznati brod.

– Uistinu čudno – nakon nekoga će vremena.

– Što se dogodilo s posadom? Nema nikakvih tragova borbe.

- Kao da su isparili – Žablja Noga doda.
- Kako je čudno naletjeti na brod bez posade! – zaključio je Suhi.
- Tko zna što se dogodilo. Jesu li sami otišli s broda ili ih je nešto odvelo? – opet se javi Žablja Noga.
- Ne znam – hrapavim će glasom kapetan.
- Predlažem da se maknemo s ovoga broda što prije, da ne bismo i mi nestali. Ovo je neki ukleti brod. Što smo dalje od njega, to bolje. Ništa ne dirajte.
- Ako ga je posada napustila svojevolaro i ništa nije uzela sa sobom, znači da nešto nije u redu s brodom. Isto to dokazuje i obrnuta teza. Ako je netko odveo posadu s broda, a ništa nije uzeo, opet moramo zaključiti da nešto nije u redu s brodom. Ako nikomu ništa nije trebalo s broda, ne treba ni nama. Tako mi brade, koju nikada nisam pustio, znam da ćemo imati više problema ako uzmemo nešto s broda, nego ako ne uzmemo. Zato svi natrag. I ne dirajte ništa! Pogotovo ti, Žablja Nogo! Svi natrag! I idemo dalje na jug. Vesla u ruke i što dalje od ovoga ukletog broda! – poviče kapetan.

Ubrzo se brod kapetana Strašnoga počeo udaljavati od nepoznatoga broda. Gusari su snažno veslali kako bi se što prije makli od toga jezivog mjesta.

- Morska zvijezda – prošapta kapetan.
- Nešto ste rekli, kapetane? – upita Grozni.
- Da, rekao sam Morska zvijezda. Tako se zvao onaj napušteni brod.
- Što li im se dogodilo?

– Ne znam, Grozni. Samo znam da je za nas bolje da
nikada i ne saznamo – odgovori i poviče:

– Veslaj jače! Idemo, posado! Idemo!

2. Obala divlje djece

– Užas! – prozbori Suhi.

– Što je užas? – upita Žablja Noga.

– Ova dosada. Izjeda me već dugo, toliko dugo da sam joj prestao brojiti dane. Ništa se ne događa. Osim onoga napuštenog broda na koji smo naišli prije nekoliko dana, ništa se već dugo nije zbilo. Nit' je more vjetar pomutio, nit' su valj jarbole šibali, nit' oblaci nebo zamračili, nit' se nemani iz studenih dubina javili.

– Nit' smo bogata plijena okusili – upadne mu u riječ Žablja Noga.

– Pravo zboriš.

– Znam. Ako ne prestane ovaj prokleti mir više, mislim da ću sablju izvući i ...

– I? Što ćeš? – upadne Jednooki u njihov razgovor.

– Izazvat ću borbu među posadom, samo da se malo zabavim i da osjetim znoj borbe na svome čelu! – vatreno će Žablja Noga.

– Pazi samo da kapetan ne čuje kako zboriš jer bi ti ta sablja mogla presuditi prije vremena. Znaš kako je strog što se tiče discipline među posadom. Prepirke, razmirice, svađe, neposluh i tučnjave ne tolerira. Uvijek kaže da usijane glave ostavimo za prave bitke – upozori ga Jednooki.

– Pih! I taj kapetan! Da je on dobar kapetan, već odavno bismo se bogatim plijenom osladili, a ne ovako... – ne uspije ni dovršiti kada ga kapetan Strašni potapša po ramenu.

– Je li se to moje ime otrglo s tvojih usana? – kapetan će snažnim glasom.

– Kapetaneee.... – drhtavo će Žablja Noga. – Nisaaam miiislioo ništaaa...

– Nisi mislio ništa drugo doli bune dizati na mome brodu – ponovno će strogo kapetan.

– Neee!!! Nikako! – još plahije će Žablja Noga.

– Nemoj izazivati moju dobrotu jer lako bi se moglo dogoditi da nam tvoj hod po dasci razbije dosadu.

– Ali, kapetane...

– Tišina! Nisam ti dao dopuštenje da govoriš – odlučno će Strašni.

Žablja Noga pokunji glavu. Kapetan Strašni nastavi ozbiljno.

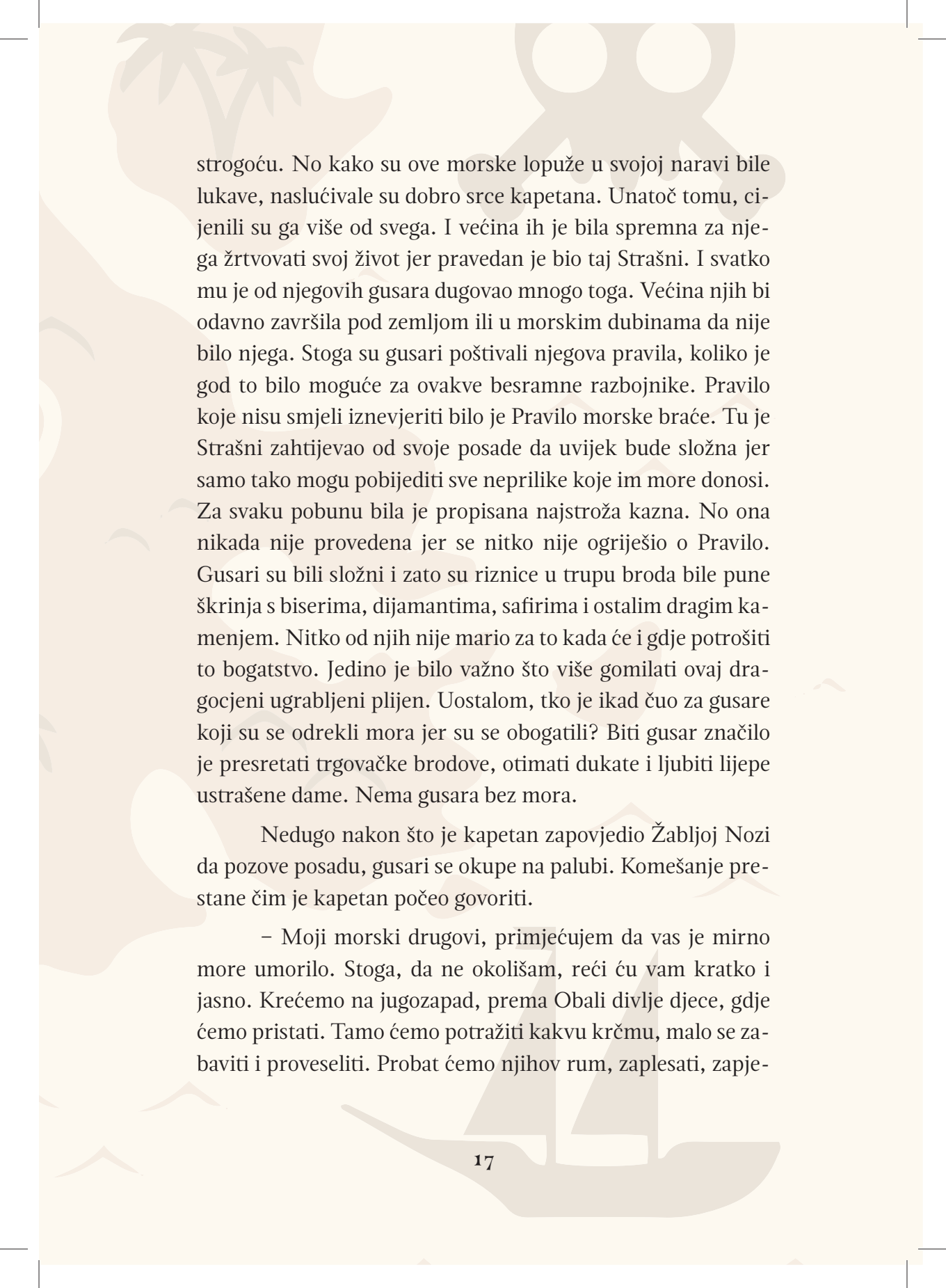
– Imaš sreće da sam dobro raspoložen, inače ode glava! To je jedina kazna koja slijedi pobunjenicima. A ti nisi pobunjenik, je li tako?

– Tako je kapetane! – odvrati Žablja Noga.

– Dobro. A sada okupi posadu, imam obavijest.

– Da, kapetane! – odlučno će Žablja Noga.

Kapetan je Strašni uistinu bio sasvim neobičan svat za jednoga gusara. Kako nije bio strog po svojoj prirodi, red i disciplinu među svojom posadom morao je održavati hineći

The background of the page features a faint, stylized illustration of a pirate ship with two sails, sailing on the water. In the upper left corner, there are palm trees. The entire scene is rendered in a light, monochromatic beige tone against a slightly darker beige background.

strogoću. No kako su ove morske lopuže u svojoj naravi bile lukave, naslućivale su dobro srce kapetana. Unatoč tomu, cijeni su ga više od svega. I većina ih je bila spremna za njega žrtvovati svoj život jer pravedan je bio taj Strašni. I svatko mu je od njegovih gusara dugovao mnogo toga. Većina njih bi odavno završila pod zemljom ili u morskim dubinama da nije bilo njega. Stoga su gusari poštivali njegova pravila, koliko je god to bilo moguće za ovakve besramne razbojнике. Pravilo koje nisu smjeli iznevjeriti bilo je Pravilo morske braće. Tu je Strašni zahtijevao od svoje posade da uvijek bude složna jer samo tako mogu pobijediti sve neprilike koje im more donosi. Za svaku pobunu bila je propisana najstroža kazna. No ona nikada nije provedena jer se nitko nije ogriješio o Pravilo. Gusari su bili složni i zato su riznice u trupu broda bile pune škrinja s biserima, dijamantima, safirima i ostalim dragim kamenjem. Nitko od njih nije mario za to kada će i gdje potrošiti to bogatstvo. Jedino je bilo važno što više gomilati ovaj dragocjeni ugrabljeni plijen. Uostalom, tko je ikad čuo za gusare koji su se odrekli mora jer su se obogatili? Biti gusar značilo je presretati trgovačke brodove, otimati dukate i ljubiti lijepe ustrašene dame. Nema gusara bez mora.

Nedugo nakon što je kapetan zapovjedio Žabljoj Nozi da pozove posadu, gusari se okupe na palubi. Komešanje prestane čim je kapetan počeo govoriti.

– Moji morski drugovi, primjećujem da vas je mirno more umorilo. Stoga, da ne okolišam, reći ću vam kratko i jasno. Krećemo na jugozapad, prema Obali divlje djece, gdje ćemo pristati. Tamo ćemo potražiti kakvu krčmu, malo se zabaviti i proveseliti. Probat ćemo njihov rum, zaplesati, zapje-

vati, tučnjavu izazvati i koju ustrašenu djevu poljubiti. Veselit ćemo se onoliko dana i noći koliko je potrebno da se zasiti gusarsko srce!

– Takooooo jeeee!!! – povikaše u glas gusari.

Brod zacvili. Jedra se napnu, a pramac stane parati more u smjeru jugozapada. Krčme na Obali divlje djece, čuvajte se jer kapetan Strašni i njegova posada samo što nisu stigli i spremniji su no ikad za darmar!

U predvečerje brod kapetana Strašnoga pristane uz Obalu divlje djece. Baš poput samoga naziva, sve je bilo divlje i neukroćeno na ovoj obali. U malenoj luci u koju je uplovio i brod našega kapetana, pristajali su samo najopakiji i najopasniji gusari i mornari. Tučnjave i vesele zabave bila su svakodnevice ovoga mjesta. A za većinu morskih putnika ovo je bilo jedino kopno što su ga ikada u životi vidjeli. Iako na kopnu vrijede sasvim drukčija pravila nego na moru, na Obali divlje djece sve je bilo dopušteno, sve se moglo i sve se smjelo. Nikakav zakon nije postojao, stoga je svatko radio što god mu na um padne. Trgovalo se ovdje miomirisima, zlatom, svilom, a i robljem, pa i vlastitim brodovljem ako ga izgubite na partiji karata. Nerijetko se znalo događati da kapetani prokockaju svoje jedrenjake i da se na more vrate kao obične slugе, a ne kao nekada neustrašivi gusari i ratnici. Sa svih su strana svijeta dolazili ljudi na ovo mjesto. Kakvu god sudbinu nosili sa sobom, odakle god došli i tko god bili, na ovoj su obali svi postajali divlja djeca. Isto se to dogodilo i s našom skupinom. Čim stupiše na ovo tlo, zaboraviše i more i borbe i bogati plijen. Samo im je vesela zabava bila na pameti. Odmah upadnu u prvu krčmu.

– Rum za sve! – poviče Jednooki. – Nek se zna da ovdje večeras pije posada kapetana Strašnoga!

– Aaaaaaa!!! – poviče podivljala masa.

Vrčevi ruma slijevali su se sa svih strana. Tekli su potoci najfinijega vina s prekomorskih obala. Prolievao se džin, točilo se pivo i gromoglasno pjevale pjesme iz gusarskih grla. Mnogi su već padali s nogu, ali nisu odustajali, već su i dalje uživali u zabavi. Lule su se i cigare dimile sa svih strana, vriskalo se i svadalo, plesalo i veselilo. Ni kapetan Strašni nije zaostajao za svojom posadom. Znao je i on uživati u dobroj kapljici pjevajući zaboravljene pjesme nekih dalekih krajeva. U stopu ga je pratio njegov vjerni prijatelj Grozni. Samo su njih dvojica razumjeli riječi i značenja pjesama koje su se lomile iz njihovih grla. Premda su ih ostali pratili, nitko nije znao o čemu zapravo pjevaju, nit' je ikoga više nakon onoliko ruma bilo briga. Samo ih je debela krčmarica Mara poprijeko gledala. Je li bilo to zbog pjesama ili zbog straha da neće podmiriti račun – bilo je teško procijeniti u ovome trenutku. Kako je bio popio već popriličnu količinu divnoga crnog vina, kapetan izađe na zrak kako bi se olakšao. Isto učini i Grozni. Dok su stajali na rubu drvenoga doka, Grozni prozbori onako pijan:

– Stojimo na drvenome doku s čašama u rukama i osluškujemo more.

– Više mi zvučiš kao nekakav pjesnik nego kao gusar, prijatelju.

– Moja je majka željela da postanem pjesnik.

– Nemoj mi se sada raznježiti. Znaš da to ne priliči

starim morskim vukovima poput nas dvojice. Mislim da bi trebao ostaviti tu čašu s rumom dok nije prekasno.

– Stari morski vukovi poput nas – ponovi Grozni i nastavi:

– Što li smo sve nas dvojica proživjeli zajedno – s nekom će sjetom.

– A što nas još očekuje? – dopuni ga kapetan.

– Umoriš li se ikada od mora, prijatelju?

– More je moj život, Grozni. Bez mora, ne bi bilo ni mene.

– Ali, nije li ti to isto more toliko toga uzelo? Nije li možda vrijeme da se smiriš negdje, u nekome zabačenom kutku, na nekome dalekom otoku koji je izvan svih pomorskih ruta i prolaza? Toliko se blaga nakupilo tijekom svih ovih godina da bi nesmetano mogao uživati do kraja života.

– Nikad! – odrješito će kapetan. – Sve dok ne ispunim svoje obećanje, neću se odreći mora.

– Tvoje obećanje! – sa zrcnem će bijesa u glasu Grozni.

– Što li ima jedna stara morska lopuža poput mene doli svoju riječ?! Moje obećanje je moja svetinja. I ja ću ga ispuniti.

– Misliš li da će se svoga obećanja držati i – ne uspije ni dovršiti kada ga kapetan prekine.

– Pst! Prisegnuo sam da o svome obećanju neću izustiti ni riječi.

– A posada? Koliko ćemo dugo od njih to kriti?

– Koliko god bude potrebno. Uostalom, nikoga od njih

nije ni briga. Dok god ima ovakvih zabava, njima je svejedno. Ako netko želi otići, uvijek to može napraviti. Usto će biti i bogato nagrađen jer je služio na mome brodu. Ne budali više, Grozni! Nismo li se došli zabavljati? Idemo se natrag veseliti s našim dečkima.

Tako i učiniše. Zabava se nastavila sve do jutra. A ujutro sve krene ispočetka. Opet su se vrčevi ruma slijevali sa svih strana. Tekli su potoci najfinijega vina s prekomorskih obala. Opet se prolijevao džin, točilo pivo i pjevale su se gromoglasno pjesme iz gusarskih grla. Neki su već odavno spavali za stolom, dok su se drugi i dalje neumorno zabavljali.

– Neka dečki piju koliko ih je volja. Kapetan Strašni plaća! – poviče kapetan te prošapta Groznomu: – Ja odoh odrijemati malo. Situaciju drži pod kontrolom dok me nema. Bit ću u svojim odajama. Svaku kap ruma da si platio. Neka se zna da kapetan Strašni podmiruje svoje dugove! Tako prozbori i ode na brod. Je li se ljuljao brod ili se od kapljice previše ljuljao sam kapetan, bilo je teško odrediti. Čim mu je glava dotakla jastuk, san mu je pao na oči. Sanjao je naš kapetan, poput svakoga pravog gusara, daleka mora i neosvojena kopna. Sanjao škrinje sa zlatom i predivne pjesme sirena. Borio se s morskim nemanima i hrvao s podivljanim valima. Jahao je Hipokampa, bježao pred Helejadama i Nereidama, odsijecao krakove Krakenu i prijateljevao s Botom. Kao da su se sva sjećanja spojila u jedan zgusnuti san u kojemu je kapetan Strašni ponovno proživljavao čitav svoj gusarski život. Najednom mu se neki neopisivi mir uvuče u snove. Takav blaženi spokoj zavlada njegovim usnulim mislima. Ivančice. Iste one koje su rasle u lončiću na njegovu stolu, koje je tako

pomno njegovao i ljubomorno čuvao. One krhke, bijele latice raznježe mu dušu.

– Izdrži još samo malo – prošapta kroz san kapetan.

– Još samo malo, tako smo blizu. Tako blizu da se ispuni davno dano obećanje kapetana Strašnoga. Još samo malo... – ne uspije ni izustiti do kraja kada ga trgne iz sna poznat hrapavi glas.

– Kapetane! Kapetane! – začu se u daljini.

– Kapetane! – još glasnije se začu.

U tome trenu nestade i ivančica i spokoja u kapetanim mislima. Umorno podiže kapke i ugleda Groznoga kako ga budi.

– Zašto me budiš? – mrzovoljno će kapetan.

– Posada se vratila na brod. Izgleda da su se zasitili zabave i spremni su se otisnuti na more.

– Zar već?

– Pa izgleda da ni gusari nisu više voljni lumpovati kao što su nekada bili. Čini se da je tri dana i tri noći zabave bilo dovoljno.

– Tri dana?! Ja se sjećam samo jednoga – zbunjeno će kapetan.

– I većina posade. Tako je to kada ti rum udari u glavu.

– Čini se. O, glava će mi se raspasti. Molim te, reci Mršavomu Buci da mi napravi nešto protiv glavobolje.

– Mislim da to neće biti moguće, kapetane. On još uvijek nije došao svijesti.

– Dovraga! Nadi nekoga neka mi hitno napravi nešto protiv glavobolje. Jesam li ja ovdje kapetan ili što? – poviče Strašni.

– Da, odmah kapetane.

– Stani! Jesam li govorio nešto u snu?

– Ne. Ja nisam ništa čuo.

– U redu. Idi sada i odmah mi donesi nešto protiv glavobolje! Morskih mu valova i najboljega vina sredozemnih obala, glava mi se raspada!

Nakon tri dana i tri noći neumorne zabave posada je kapetana Strašnoga bila spremna ponovno se otisnuti na sinje more. Nastavili su u smjeru juga. Glavobolju je ubrzo izliječilo ljuljuškanje valova. Ti su stari gusari bili izdržljivi poput mladića.

3. Neman iz bezdana

Sve je bilo uobičajeno. Zlorenco je svojim dalekozorom s izvidnice pratio stanje na moru. Kuhar Mršavi Bucu je kuhao bogatu večeru od namirnica koje je kupio na Obali divlje djece, a opojni miris hrane širio se brodom. Mali od palube Vragan svojom je lutnjom zabavljao gusare od kojih su se neki još uvijek liječili od mamurluka. Premda su se već davno otisnuli od Obale divlje djece i zašli duboko u vode Uspavanoga mora. Gusar uvijek mora biti na oprezu. I kada je opušten, jednim okom mora motriti more, pogotovo ovakvo uspavano. Tko zna što sve spava u njegovim dubokim, studenim vodama.

– Pjeva mi, pjeva more svojom morskom pjenom – nježnim je glasom pjevao uz lutnju Vragan.

Gusari su ga pomno slušali. Imao je taj mali od palube nešto hipnotizirajuće u svom glasu. Opijeni tako Vraganovom pjesmom, gusari ne primijetiše da nestade sunca i da su se gusti tmurni oblaci nadvili nad morem. Vjetar zašiba jedra. More proključa. Vragan odloži svoju lutnju i sa strahom pogleda u daljinu. Zlorenco poviče s izvidnice na jarbolu:

– Nešto je u daljini! Nešto je u daljini! Od valova ne mogu razabrati što!

Gusari se uznemire. Znali su što im je činiti. Ubrzo su zauzeli borbene položaje. Nikad se ne zna što morem vreba. Zveckale su sablje, oštrili se noževi, škripali topovi i priprema-

le se topovske kugle. Kapetan naredi da se spuste još dva jedra kako bi što brže došli do onoga što im možda prijete te krenuli u napad vodeći se mislju da je napad najbolja obrana. Bolje je prvi napasti, a ne čekati da prvo tebe napadnu. Znao je to dobro kapetan, a i njegova posada. Vjetar se sve više zaplitao u jedra, što potjera brod kroz uzavrelo more bliže k nepoznatom cilju. Je li bilo pametno samo tako juriti u nepoznato i izazivati sudbinu? Kapetan je Strašni uvijek znao što mu je činiti. Godine koje je proveo na moru dobro su ga naučile koje opasnosti izbjegavati. Iako nitko od gusara nije slutio zašto tako bezglavo jure prema nepoznatomu, kapetan je znao. Kao da je osjećao da će se baš na ovome mjestu dogoditi ono što je očekivao. A što je očekivao? Samo je on to znao. Pa baš kao i ono davno dano obećanje o kojem nikad nije govorio. Možda je i ova divlja jurnjava prema nepoznatomu u daljini bila dio toga davnog obećanja. Valovi su postajali sve veći i veći, nebo se sasvim zamračilo, munje sjevnuše i razlomi se posvud kiša, a iz morskoga bezdana izroni neman. Je li to bila divovska hobotnica, lignja ili nešto treće, nitko u tome trenutku nije mogao razabrati. Neman bijaše nešto što gusari dosad nisu vidjeli u svom životu. Morska zvijer svojim kracima zaprijeti brodu. Jednim od njih snažno ošine jarbol i on se poput najobičnije šibice prelomi i strmoglavi u podivljalo more. Gusari ustuknuše pred neman.

– Nema stajanja! Pali topove! – poviče Grozni.

Jedan za drugim sijevnuše topovi, ali neman i ne okrenuše, samo je još više razjariše. Mahalo je ovo čudovište svojim kracima. Gusari su ih uzalud svojim sabljama pokušali sasjeći. Svaki put kad bi netko od njih to i uspio, odmah bi joj na

tom mjestu izrastao novi krak.

– Ponovno napuni topove! Pali! – urlao je Grozni.

Sveopći kaos zavladao je brodom. Činilo se da je neman nadmoćnija. Kapetan udahne i pogleda neman ravno u oči.

– Nećeš me spriječiti – prošapta u sebi, potom se s luđačkim sjajem u očima svom silinom zaleti u razjarenu zvijer. Kao da je neka neopisiva nadnaravna snaga zavladała njegovim tijelom. Svojom sabljom zadavao je nemani teške rane i ona ispusti bolan jauk. Ohrabreni kapetanovim pothvatom gusari su nastavili napadati sve žešće. Odjednom neman omota svoje krakove oko kapetana i nestade s njim u bezdanu.

– Neeeeeeee!!!!!! – prolomi se s usana Groznoga.

Izbezumljenih lica gusari ostanu skamenjeni. Nitko nije mogao vjerovati što se maločas dogodilo. Nitko nije izustio ni riječ. Još su neko vrijeme pogledavali prema morskoj površini nadajući se da će kapetan izroniti. No ništa se ne dogodilo. I oblaci se počеше povlačiti. Vjetar utihne i more se sasvim umiri. Opet granu sunce. I sve bijaše kao da se nikakva borba nije ni dogodila. Uljanu površinu mora narušavao je samo dio onoga srušenog jarbola koji je plutao uokolo. Iz topova se još pušilo, a brodom se širio miris zagorene hrane, čak se i kuhar, Mršavi Buce, latio sablje te je zaboravio skinuti ručak s vatre.

– Je li stvarno gotovo? – prošapta netko nakon duge šutnje.

– Oduvijek je želio otići slavno – tužno će Grozni, kojega je kapetanov nestanak najviše pogodio jer Strašni mu nije bio samo kapetan, već i prijatelj. I to jedini prijatelj kojega je ovaj već ostarjeli gusar ikada imao.

– Žrtvovao je sebe da bi spasio nas – prozbori Žablja Noga i odbaci svoju sablju na pod.

– Strašan je bio taj Strašni – reče Jednooki.

– I što sad? – upita Suhi.

– Priredit ćemo mu pokop dostojan ovakva kapetana – odgovori Grozni.

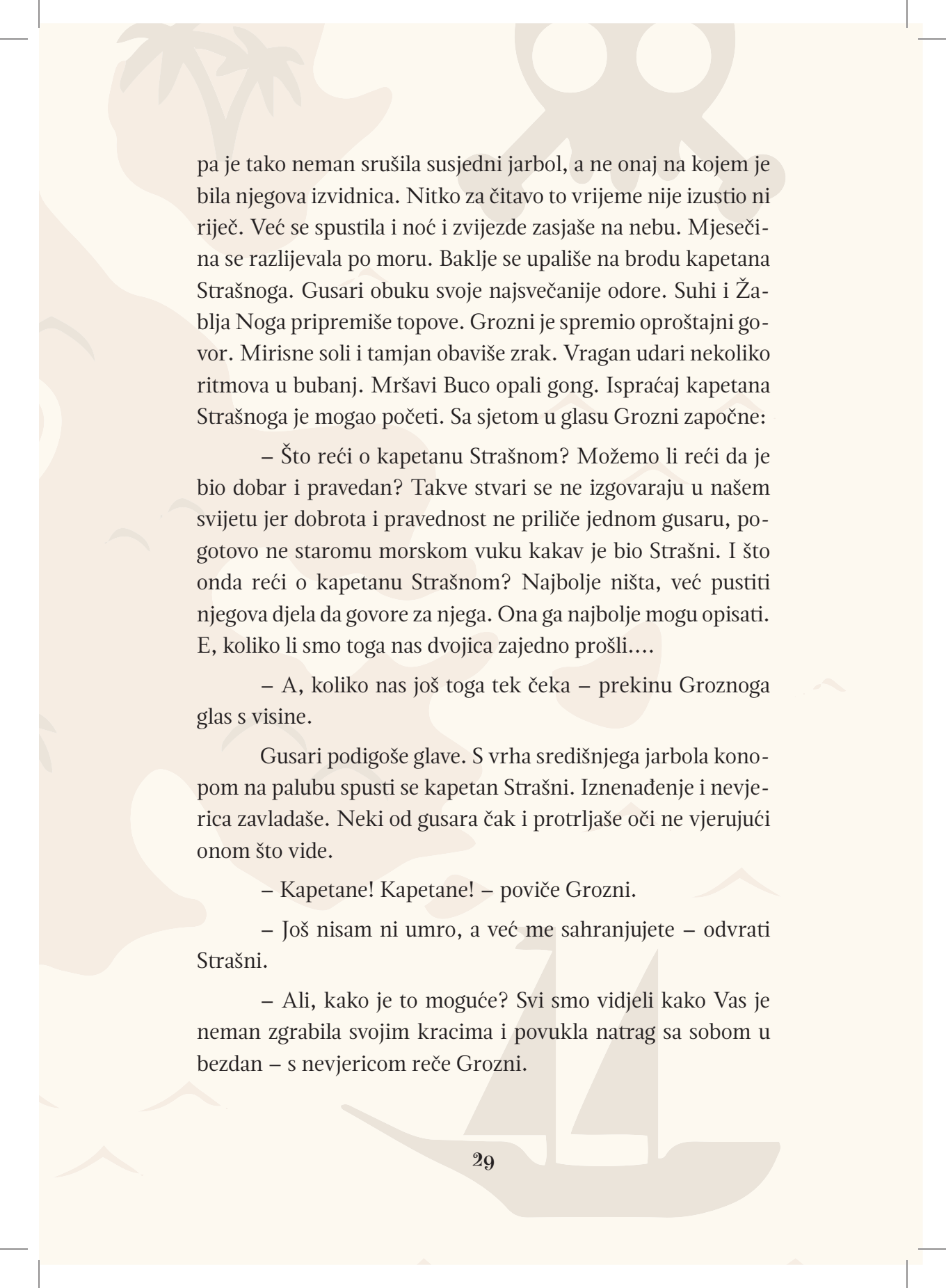
– Ali što ćemo pokopati? Nema tijela – primijeti Vragan.

– Održat ćemo najsvečaniju posmrtnu ceremoniju ikad održanu na moru. Kapetan je to zaslužio – odvratí Grozni.

– Idemo sada pokrpiti štetu koju nam je na brodu napravila neman. Potom ćemo pripremiti sve za ceremoniju – reče tako Grozni i započne s gusarima popravljati brod.

– Nedostajat ćeš mi, prijatelju – prošapta Grozni kroz zube.

Iako je bila riječ o najvećim morskim lopužama, kojima je jedino pijančevanje i bogat plijen bio na pameti, nestanak kapetana ih duboko pogodi. Uvijek je bio pravedan. I oni su mu zato bili odani. Bili su iscrpljeni od borbe, ali i od tuge koja ih je počela nagrizati. A kad duša boli, boli više od bilo koje rane zadane sabljom. Popravak je tekao sporo. Kao da su svi odugovlačili da što kasnije započnu s posmrtnom ceremonijom jer nitko još nije mogao vjerovati da kapetana uistinu nema. Svako bi se malo Grozni udario čekićem po prstu jer se shrvan od boli nije mogao usredotočiti na popravak. Vragan je meo palubu, ali bi često pogledavao prema moru. Zlorenco je hvalio svoga nebeskog zaštitnika što ga je sačuvao u ovoj bitci,

pa je tako neman srušila susjedni jarbol, a ne onaj na kojem je bila njegova izvidnica. Nitko za čitavo to vrijeme nije izustio ni riječ. Već se spustila i noć i zvijezde zasjaše na nebu. Mjesečina se razlijevala po moru. Baklje se upališe na brodu kapetana Strašnoga. Gusari obuku svoje najsvećanije odore. Suhi i Žablja Noga pripremiše topove. Grozni je spremio oproštajni govor. Mirisne soli i tamjan obaviše zrak. Vragan udari nekoliko ritmova u bubanj. Mršavi Bucu opali gong. Ispraćaj kapetana Strašnoga je mogao početi. Sa sjetom u glasu Grozni započne:

– Što reći o kapetanu Strašnom? Možemo li reći da je bio dobar i pravedan? Takve stvari se ne izgovaraju u našem svijetu jer dobrota i pravednost ne priliče jednom gusaru, pogotovo ne staromu morskom vuku kakav je bio Strašni. I što onda reći o kapetanu Strašnom? Najbolje ništa, već pustiti njegova djela da govore za njega. Ona ga najbolje mogu opisati. E, koliko li smo toga nas dvojica zajedno prošli....

– A, koliko nas još toga tek čeka – prekinu Groznoga glas s visine.

Gusari podigoše glave. S vrha središnjega jarbola konopom na palubu spusti se kapetan Strašni. Iznenadenje i nevjerica zavladaše. Neki od gusara čak i protrljaše oči ne vjerujući onom što vide.

– Kapetane! Kapetane! – poviče Grozni.

– Još nisam ni umro, a već me sahranjujete – odvrati Strašni.

– Ali, kako je to moguće? Svi smo vidjeli kako Vas je neman zgrabila svojim kracima i povukla natrag sa sobom u bezdan – s nevjericom reče Grozni.

– Stvari nisu uvijek onakve kakvima se čine, Grozni. – Ali, kako ste to uspjeli?

– Nisam li ja naposljetku kapetan Strašni ili što?

– Tako je! – povikaše iz svega glasa gusari. – Strašni! Strašni! Strašni!

– Nećemo gubiti vrijeme na gluposti. Večeras slavimo! Ubio sam zvijer i za dokaz donio sam njezin središnji zub koji čuva među kracima – reče kapetan i baci veliki zub usmrćene nemani pred noge gusarima.

– Aaaaaaaa!!!! – opet od iznenađenja povikaše gusari.

– Idemoooooooo!!!! – zaurla i kapetan.

Topovi opališe u znak veselja zbog kapetanova povratka. Vragan stane bubnjati neke ritmove dalekih južnih obala. Odmah se počeo točiti i rum sa svih strana i još jedno veselje ovih gusara je moglo početi. Posmrtna ceremonija pretvorila se tako u pravu urnebesnu zabavu u čast povratka kapetana Strašnoga.

– Kojim smjerom nastavljamo, kapetane? – poviče s kormila Škiljasto oko.

– Jug! Uvijek na jug! – odvrati kapetan.

– Tako jeeee!!!! – zaurlaše još jednom gusari i zveknuše sablje.

Brod nastavi u smjeru juga, a gusari nastaviše sa svojom zabavom. Nakon nekoga vremena, uživajući u svojoj povratničkoj zabavi, kapetan se kradomice povuče u svoje odaje. Zub ubijene nemani ponese sa sobom. Sjedne za stol i privuče k sebi lončić s ivančicama. Nježno ih pomiluje. Sramežljiv osmijeh razli mu se licem.

– Ubio sam neman. Još samo malo... – tiho prošapta. Netko pokuca na vrata.

– Kapetane, jeste li unutra? To sam ja Grozni. Mogu li ući?

– Naravno – odvrati kapetan. Grozni uđe i dođe do kapetana.

– Prijatelju, mislio sam da sam te zauvijek izgubio.

– Ne brini se, Grozni. Još dugo ću ja biti tu.

– Kako ste to uspjeli?

– Za neke tajne bolje da se nikad ne saznaju. Tako je i tajna kako sam pobijedio neman. Uostalom, ovo mi daje jednu dozu tajanstvenosti. I mislim da će me se gusari više bojati zbog toga. Znaš kakve će se sad sve pričati priče. Mnogi će mi dodati nadnaravne moći, neki će moj uspjeh pripisati čarobnim silama, a meni to odgovara. Tebi ću reći istinu onda kada dođe vrijeme da se smirim negdje, u nekome zabačenom kutku, na nekome dalekom otoku koji je izvan svih pomorskih ruta i prolaza i onda kad napokon budem uživao u svom onome silnom blagu koje se nakupilo tijekom ovih godina. A sad, sad me ispričaj. Težak je bio ovo dan, želim se odmoriti.

– Naravno, kapetane. Laku noć – odgovori Grozni i otvori vrata kapetanovih odaja.

– Ja bih se brinuo za njih da se niste vratili. Bile bi sigurne uz mene – prošapta na odlasku Grozni.

– Znam, prijatelju – odvrati kapetan i opet se sramežljivo nasmije svojim ivančicama.

4. Zmajeva špilja

Bilo je još rano jutro. Sunce se tek sramežljivo prvim zrakama probijalo. Lagani povjetarac ljuljuškao je brod. Kapetan je sjedio na palubi ispijajući jutarnju kavu i pušeći svoju vodenu nargilu. Ovoga se jutra odlučio za slatkasti okus manga.

– Kapetane, želite li doručak kao i svakoga jutra ili imate kakvu posebnu želju danas? – upita kuhar Mršavi Bucu.

– Kao i svakoga jutra, hvala.

– Doručak će biti spreman i serviran za desetak minuta.

– U redu. Imam taman dovoljno vremena za kratak jutarnji sastanak s Groznim i Škiljastim okom. Neka mi ih netko pozove.

– Odmah, kapetane – odvrati Mršavi Bucu.

Grozni i Škiljasto oko stigoše odmah.

– Zvali ste, kapetane? – upita Grozni.

– Da – odgovori, udahne dim iz nargile i nastavi: – Želio sam vas izvijestiti o svojim današnjim planovima. Skrenut ćemo malo s kursa. Naime, imam nekih obaveza na Otoku kostiju.

– Otok kostiju je jugoistočno. Samo da razmotam ovo, pa da točno znamo odrediti smjer – reče Škiljasto oko i prostre navigacijsku kartu pred kapetana.

– Sudeći prema položaju zvijezda, mi smo negdje ov-
dje – Škiljasto oko pokaže prstom na kartu i nastavi: – Otok
kostiju je tu na šesnaestom stupnju južne zemljopisne širine
i četrdeset i devetom stupnju sjeveroistočne zemljopisne du-
žine. Ako nastavimo ovom brzinom, tamo smo za dva dana
odprilike, ali ako puhne vjetar, već i večeras.

– U redu – kimne kapetan i doda: – Unesite kurs i
krećemo prema Otoku kostiju.

– Da, kapetane. Je li to sve?

– To je sve. Slobodan si. Grozni, ima li kakvih novosti
među posadom?

– Sve je po starome, kapetane.

– Kapetane, doručak je serviran – reče Mršavi Buce
koji se upravo bio pojavio.

– Stižem – odvrati mu kapetan i okrene se prema Gro-
znom. – Slobodan si.

– Mogu li upitati nešto?

– Možeš.

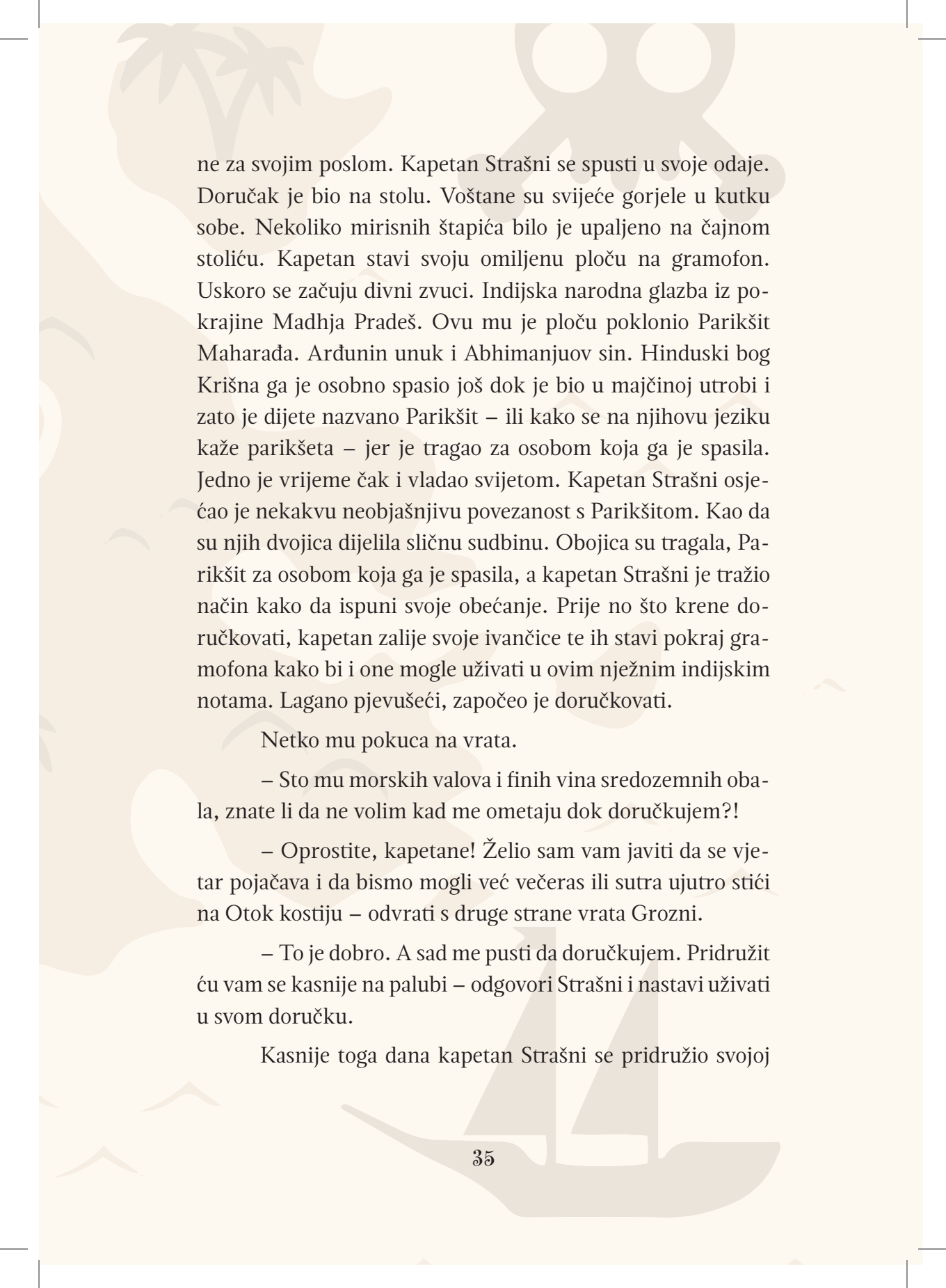
– Idemo li na Otok kostiju radi onoga radi čega mislim
da idemo ili iz nekoga drugog razloga?

– Dobro misliš – odgovori kapetan. – Moram odnijeti
zub nemani u Zmajevu špilju koja se nalazi na otoku.

– Znam.

– Ako nemaš više pitanja, odoh doručkovati. Već mi se
zvijer iz trbuha oglasila zbog gladi – našali se Strašni.

– To bi bilo sve, kapetane – odgovori mu Grozni i kre-

ne za svojim poslom. Kapetan Strašni se spusti u svoje odaje. Doručak je bio na stolu. Voštane su svijeće gorjele u kutku sobe. Nekoliko mirisnih štapića bilo je upaljeno na čajnom stoliću. Kapetan stavi svoju omiljenu ploču na gramofon. Uskoro se začuju divni zvuci. Indijska narodna glazba iz pokrajine Madhja Pradeš. Ovu mu je ploču poklonio Parikšit Maharada. Ardunin unuk i Abhimanjuov sin. Hinduski bog Krišna ga je osobno spasio još dok je bio u majčinoj utrobi i zato je dijete nazvano Parikšit – ili kako se na njihovu jeziku kaže parikšeta – jer je tragao za osobom koja ga je spasila. Jedno je vrijeme čak i vladao svijetom. Kapetan Strašni osjećao je nekakvu neobjašnjivu povezanost s Parikšitom. Kao da su njih dvojica dijelila sličnu sudbinu. Obojica su tragala, Parikšit za osobom koja ga je spasila, a kapetan Strašni je tražio način kako da ispuni svoje obećanje. Prije no što krene doručkovati, kapetan zalije svoje ivančice te ih stavi pokraj gramofona kako bi i one mogle uživati u ovim nježnim indijskim notama. Lagano pjevušeći, započeo je doručkovati.

Netko mu pokuca na vrata.

– Sto mu morskih valova i finih vina sredozemnih obala, znate li da ne volim kad me ometaju dok doručkujem?!

– Oprostite, kapetane! Želio sam vam javiti da se vjetar pojačava i da bismo mogli već večeras ili sutra ujutro stići na Otok kostiju – odvrati s druge strane vrata Grozni.

– To je dobro. A sad me pusti da doručkujem. Pridružiću vam se kasnije na palubi – odgovori Strašni i nastavi uživati u svom doručku.

Kasnije toga dana kapetan Strašni se pridružio svojoj

posadi na palubi. U ruci je nosio nekakvu veliku knjigu, s uvezom od životinjske kože i sa srebrnim matrikulama.

– Mabinogi! Mabinogi! Mabinogi! – prestrašeno su šaputali gusari međusobno.

– Gusari! Da, ovo što nosim sa sobom je Mabinogi. Mudra knjiga staroga velškog naroda. Ti su stari mudraci baš na ovom mjestu zapisali koje nas sve opasnosti očekuju dođemo li u njihovu zemlju.

Stranice ove knjige prepune su njihovih legendi, priča i predaja. No kako se svijet promijenio, mora izmiješala, a kopa na pojedinim zemljopisnim točkama spojila, mudrost se Mabinogija raštrkala po svijetu. Sada više ne znate na kojem dijelu zemlje vas mogu vrebati crveni i bijeli zmaj, nepoznati neprijatelj koji može čuti svaki plan, strahovit vrisak od kojega sve postaje neplodno ili div koji krade svu pripremljenu hranu. Zato treba biti pripravan na svaku od tih opasnosti. Mabinogi će nam zato svojom mudrošću pomoći u pustolovini koja nam predstoji. Zna da smo promijenili smjer. Krećemo prema Otoku kostiju. Iako mnogi misle da je taj otok kraj svijeta, znam da je on tek na pola toga puta. Kraj svijeta je mnogi gori i nemilosrdniji. Priča se da na Otoku kostiju raste Jgdrasil, stablo spoznaje. Čak je i skandinavski bog Odin naglavce visio s jedne grane kako bi stekao mudrost i znanje. U podnožju Jgdrasila nalazi se bunar za koji se kaže da sadrži najveću mudrost. Zmaj, po imenu Nidhog, štiti tu mudrost. Spava u svojoj špilji. Veoma je opasan i okrutan. No kako čuva bunar, i sam se napio mudrosti iz njega. Saslušat će svakoga tko pred njega dođe, a o onom tko dođe pred njega ovisi hoće li ostati živ ili ne. Nidhog voli darove. Stoga mu nosim

zub nemani iz bezdana koju sam ubio. Onome tko pred ovoga zmaja dođe bez darova, crna je sudbina. Stoga se nadam da će mu se ovaj dar svidjeti.

– Što tražimo od zmaja? Zašto idemo tamo? Kako nam on može pomoći? – upita Suhi.

– Pusti mene da se bavim tim, vama sam ionako dovoljno rekao. Znaite točno onoliko koliko je potrebno da znate, a ostalo ćete saznati kad za to dođe vrijeme. Sada na posao. Morate se pripremiti. Kao što sam već rekao otkad se svijet promijenio ne znate više što vam se sljedeće može dogoditi – reče kapetan i ode na svoje mjesto na palubi gdje se zavalu u mnoštvo jastuka načinjenih od najsajnijega satena i najfinije svile. Zapali i nargilu. Sada se odlučio za britki okus metvice. Stane mudro proučavati stranice Mabinogija. Gusari su se prema kapetanovoj zapovijedi počeli spremati za bitku ili što god im već slijedilo. Vragan je čistio topove. Oštrile su se sablje i noževi. Kesili su se zubi, opet se točio rum kako bi se malo opustili pred nadolazećim.

U rano jutro sljedećega dana stigoše pred Otok kostiju. Tmurna magla nadvijala se nad njim. Sve je izgledalo zlokobno. Krikovi lešinara mogli su se čuti u daljini. Zrak je imao miris truleži. Milijuni kostiju ležali su uokolo razbacani po obali. Jesu li bile životinjske ili ljudske, nitko nije u ovome trenutku htio prosuđivati. Svi su se nadali da je ipak bila riječ o uginulim zvijerima. Brod se usidri nedaleko od obale. Kapetan Strašni i dvadesetak gusara čamcima stignu do otoka. Ostali su gusari ostali na brodu. Čim nogom stupiš na tlo, tijelom im prođu trnci.

– Kamo ćemo poći, kapetane? – upita Grozni.

– Prema središtu otoka – reče i uzme kompas te nastavi: – Sjever je tamo. Tamo trebamo ići.

Gusari predvođeni kapetanom Strašnim krenuše prema sjeveru ka središtu otoka. Ubrzo stigoše do guste šume. Teško su se probijali naprijed. Svojim su sabljama krčili put.

Razni kukci su im se zalijetali u lice. Sparina je bila nepodnošljiva. Izadoše iz šume i stigoše do vodopada.

– Kamo sada? – upita Žablja Noga.

– Čini se da ćemo morati uzvodno – odgovori kapetan.

– Uzvodno? – zbunjeno će Žablja Noga.

– Da. Morat ćemo se penjati po okolnim stijenama.

– Nikada nisam bio baš vješt u penjanju – reče s negodovanjem u glasu Jednooki.

– Suprotstavljaj se svomu kapetanu? – na to će Strašni.

– Ne, kapetane – odmah se ispravi Jednooki.

– Onda idemo. Slijedite me! – reče kapetan Strašni. Ubrzo zakovitla konopac koji je ponio sa sobom iz broda i baci ga na vrh stijene. Kuke na kraju konopca zakvače se dovoljno čvrsto da je kapetan procijenio da bi se mogao popeti. Napne uže i krene. Jednooki zažmiri od straha i na ono jedno oko koje je imao. Korak po korak kapetan se ubrzo popne na vrh stijene.

– Što čekate? – poviče Strašni.

Njegov primjer slijedi i Grozni. Nedugo za njim na

vrhu stijene nadu se svi gusari osim Žablje Noge i Jednooko-
ga.

– Što je to s vama dvojicom? Penjite se! Nemamo vre-
mena za gubljenje – poviče s vrha stijene kapetan Strašni.

– Ne mogu s ovom nogom, kapetane – odvрати Žablja
Noga.

– A ja ne mogu s ovim okom – poviče i Jednooki.

– Vi idite. Mi ćemo pokušati pronaći zaobilazni put do
vrha stijene. Sustići ćemo vas – nadoda Žablja Noga.

Kapetan Strašni i ostali gusari ih poslušaju te nastave
svoju potragu za Zmajevom špiljom. Na vrhu stijene očeki-
vala ih je prekrasna zelena livada kojom je tekao bistar potok
koji se rušio u slap pokraj kojega su se maločas popeli. Nitko
ne bi povjerovao da se ovako prekrasan krajolik mogao nala-
ziti na takvu mjestu kakav je bio Otok kostiju.

– Baš sam ožednio. Mogao bih se napiti malo ove vode
– prozbori Suhi.

– Da se nisi usudio! Potok je otrovan! Odmah bi se u
kosti pretvorio i voda bi te odnijela do obale i izbacila na onu
hrpu raspadnutih lešina.

– Bljak! – s gnušanjem će Suhi.

– Uzmi vode od Groznoga. On je ponio nešto sa sobom
– odvрати mu kapetan.

Gusari nastaviše svoj put kroz stepu. Stigoše do suhe
ravnice kojom je puhao vjetar. Nigdje ničega, samo besko-
načna jalova zemlja. Na sredini je raslo ono – Jgdrasil – stablo
spoznaje. Veličanstveno i golemo. Sjalo je poput tisuća zvi-

jezda za vedre ljetne noći. Raskoš grana bila je nepregledna. Ako je ovako divno izgledalo iz daljine, kakvo li je tek izbliza? Jgdrasil nije imao lišća, već kao da su se krijesnice spustile na nj i svojim sjajem stvarale nepregledne vjenčiće cvijeća.

– Aaaaa!!!! – razrogačenih će očiju Grozni.

– Nešto ovako lijepo nikada nisam vidio u svome životu – uzbuđeno će Škiljasto oko.

– Imate pravo – doda kapetan i nastavi: – Oдавde idem sam. Vi me čekajte ovdje. Ako vam je život mio, ne približavajte se Jgdrasilu. Divite mu se samo iz daljine. Zmaj je posebno okrutan prema znatiželjnim. Ako se ne vratim do večeras, znači da se zmaju nije svidio moj dar. Vratite se na brod, ne osvrćite se!

– Znači li to da se možda više nikada nećemo vidjeti? – upita Grozni.

– Vidjet ćemo se mi opet, stari prijatelju. Ako ništa drugo, onda na onome svijetu, u morskim dubinama, kada se ponovno rodimo da bismo bili samo duše prethodnih tijela. Sada moram ići – reče i ode.

Gusari su ga dugo pratili pogledom. Strahovaše za njegovu sudbinu. Kapetan Strašni se bio toliko udaljio da su gusari mogli samo nazrijeti malu točkicu u daljini koja se kretala. Naposljetku i ona sasvim iščezne.

– I što sada? – upita Suhi.

– Sada ćemo čekati – odgovori mu Grozni.

Što se zbivalo u glavi kapetana Strašnoga, dok je tako koračao jalovom zemljom, teško je znati. Je li strahovao, stre-

pio, drhtao? Ili se je možda sasvim pomirio s onime što mu slijedi? Jgdrasil je postajao sve veći i sve sjajniji tako da je kapetana na kraju ta silna svjetlost sasvim zaslijepila. Rukama je pokrivao oči. Nakon nekoga vremena navikne se na tu svjetlost premda su mu oči još uvijek bile suzne i natečene. Uskoro u podnožju Jgdrasila ugleda bunar. *Zmajeve špilje mora biti u blizini* – pomisli kapetan. Kao da je već sada mogao osjetiti topli dah usnuloga zmaja Nidhoga za svojim vratom. Od te misli protrnu. Baci pogled uokolo. Nedaleko od stabla ugleda stijenu. Krene prema njoj. Tamo je bila špilja. Teško disanje usnuloga Nidhoga dopiralo je iz njezine unutrašnjosti. Kada se sasvim približio špilji, pred ulazom primijeti natpis: *Tenebrosa Occultaque Cave*.

– Čuvaj se mračnih i tajnih stvari – prošapta.

A nešto tako mračno i tajno se oglasi iz unutrašnjosti špilje.

– Vaooooo!!!! Vaooooooo!!!! – progrmi Nidhog i zemlja se zatrese. Kapetan Strašni slušao je teške korake ovoga golemog gmaza koji mu se sve više i više približavao. Naposljetku im se pogledi susretoše. Dva velika oka buljila su u kapetana. Sjena skliznu sa zmajeve glave i zvijer se sa svom svojom silinom izvuče iz špilje. Zavrti glavom, protegne krila i napnu pandže. Još jednom gromoglasno zareži i ispusti vatru iz nozdrva.

– Tko si ti? – naposljetku će zvijer.

– Kapetan Strašni. Došao sam održati svoje obećanje.

– Obećanje? Meni nitko nije ništa obećao. Jesi li siguran da si došao na pravo mjesto, stranče?

– Da. Siguran sam da sam na pravome mjestu. Bilo je to davno, ali ne toliko da bi mi se izbrisalo iz sjećanja. Onaj kojemu imena ne znademo ukrao je nešto što je moje. Morao sam mu obećati da ću mu donijeti Crni biser kraljice Nugmaji, a zauzvrat on bi mi vratio ono što mi pripada. Učinio sam to, ali on nije održao svoj dio obećanja. Umjesto toga tražio je da mu donesem Meduzinu glavu, potom kristalne suze Snowdonije, zatim škrinju zakopanoga blaga kapetana Modrobradoga. Svaki put kada održim dio svojega obećanja, on smisli novi uvjet kako mi ne bi vratio ukradeno.

– Čini se da žarko želiš vratiti ono što ti pripada. – prozbori zmaj.

– Da. Moram. One će u protivnom uvenuti.

– Pa što tražiš ovdje? Jesam li ja dio novoga zadatka koji moraš ispuniti?

– Ne. Želim da mi dopustiš da sjedim ispod Igdrasila ili da se napijem iz bunara da spoznam ime onoga kojemu imena ne znademo jer ću samo tako zadobiti vlast nad njime i vratiti ukradeno.

– Ne mogu to učiniti – odvrati zmaj.

– Nisam došao praznih ruku. Donio sam ti dar – spusti na zemlju pred zvijer zub nemani iz bezdana.

– Krakenov zub – nasmija se Nidhog i nastavi: – Hrabar si ti gusar kada si Krakena usmrtio. Jako ti je stalo da vratiš ono što ti je ukradeno. Sviđa mi se tvoj dar. Ali ja ti ne mogu pomoći. Ne mogu ti dopustiti da sjedneš ispod Igdrasila ili da se napiješ iz bunara najveće mudrosti. To je samo za izabrane. A, bojim se da ti nisi taj. – Ali... – u nevjerici će kapetan: –

Došao sam tako daleko. Moram ih spasiti. Ovo je jedina šansa!

– Žao mi je! Ne mogu ti dopustiti – odvrati zmaj.

– Moraš! – oštro će kapetan.

– Znam što moram, ali tebe ispod Jgdrasila ne mogu pustiti. I ne pokušavaj to učiniti bez moga dopuštenja jer milosti nemam! Hvala ti za dar, a sada odlazi! – odrješito će gmaz.

– Ne mogu! Moraš mi pomoći! Moraš mi pomoći! – očajno je vikao kapetan Strašni.

Nidhog se nije više obazirao na njegove riječi. Okrene svoje veliko tijelo i krene prema špilji. Kapetan odluči ne odustati. Potrča pod Jgdrasil čim zmaj zaspi u svomu brlogu. Kad se zvijer zavalila, kapetan Strašni svim snagama potrči k stablu. Svojim teškim repom Nidhog mu prepriječi put i snažno ga ošine. Krv šikne iz kapetanova ramena.

– Budalo!!! – zagrmi zvijer: – Upozorio sam te! Trebao bih te ubiti zbog ovoga. Spržiti svojim dahom!

– Morao sam! Moram učiniti sve da ih spasim! Ne smijem odustati! – urlao je kapetan.

Nidhog ga ščepa pandžama.

– Pomoći ću ti. Ali ne onako kako ti želiš. To ne mogu! Dat ću ti čarobne lješnjake koje mi je poklonio druid Danaket. Zato volim darove. Nikada ne znaš komu mogu pomoći. Zub koji si mi ti donio dat ću onomu tko bude htio spoznati hrabrost, ali mu isto tako kao i tebi nije dopušteno sjesti ispod Jgdrasila ili napiti se iz bunara najveće mudrosti. Zato ja pomažem svima onima koji nisu odabrani da pronađu ono što traže – reče tako neman i spusti kapetana na tlo.

– Što ću s lješnjacima? – upita kapetan Strašni.

– Trebaš poći u zelene šume Kaledonije i zasaditi ih. S toga ćeš grma ubrati plodove pravednosti. Daj ih onomu čije-ga imena ne znademo neka ih pojede.

– Kako? – upita kapetan.

– Tu ti ja ne mogu pomoći. To moraš sam smisliti. Kada pojede plodove lješnjaka, održat će svoj dio pogodbe – tako reče zmaj i pođe u svoju špilju po lješnjake.

Kapetan ga je slijedio. Nidhogova je špilja iznutra bila izrezbarena brojnim reljefima. Bili su tu kameni prikazi raznih prilika u kojima su pojedinci molili sjesti ispod Jgdrasila. Bilo je tu i prikaza nemilosrdnih borbi u kojima je zmaj branio stablo spoznaje i bunar najveće mudrosti. Bilo je tu i kostiju onih koji su razljutili zmaja. U kutku špilje kapetan ugleda lončić s istim onim ivančicama koje je i on imao. Srce mu se stisne.

– Ivančice – prošapta i pokaže prstom.

Zmaj se okrene i pogleda cvijeće.

– Volim cvijeće! Njih sam sâm zasadio još onda kada nisam morao čuvati Jgdrasil, onda kada sam slobodno letio svijetom. No vremena su se promijenila.

– Ja imam slične. I čuvam ih svim srcem svojim. Zbog njih sam i dao svoje obećanje – reče kapetan jedva suspregnuvši suze.

– On ti je ukrao ivančice? – zbunjeno će gmaz.

– One nisu samo cvijeće, one su moja... – ne uspije ni odgovoriti od boli.

– Ne mogu ti ih pokloniti jer nisu za poklon. One su moje – reče zmaj.

– Hvala. Ne želim ih. Znam koliko ti znače – odvrati kapetan.

Nidhog pronađe malenu torbicu s lješnjacima i objesi je kapetanu Strašnomu oko vrata.

– Pazi ih! I učini ono što sam ti rekao – reče zmaj i nastavi – Rana je samo površinska. Nisam te jako udario. Kada se vratiš na brod, neka ti je netko zavije. Sada idi! Već se mračí. Otok kostiju opasno je mjesto noću. Osim mene na njemu je još mnoštvo toga što te u kosti može pretvoriti. Pa čak i da ostaneš u mojoj špilji, znam biti vrlo okrutan dok spavam. Spržio bih te svojim vatrenim dahom.

– Hvala ti – reče kapetan i krene na svoj put.

Nije bio sretan, ali ni nesretan. Znao je da je sve bliže svomu cilju i zato je odlučio ustrajati. Trčecim korakom stigao je do svojih gusara.

– Što se dogodilo, kapetane? Jeste li ubili zvijer? – pitali su svi u jedan glas. Tijekom kapetanova izbjivanja gusari ma su se pridružili Žablja Noga i Jednooki koji se nisu mogli uspeti užetom po stijeni uz slap, već su išli okolnim putem.

– Sve ću vam ispričati na brodu. Moramo se požuriti. Noć samo što nije, a Otok kostiju sigurno nije mjesto na kojemu bi se valjalo zateći u gluho doba noći.

5. Mořska sirēna

Brod se kapetana Strašnoga probijao kroz valove. Sunce je sramežljivo izvirivalo iza oblaka. Vjetar je snažno šibao jedra. Kapetan se mirno ljuljao na svojoj ležaljci u potpalublju. Taman se bio osladio ukusnim ručkom kuhara Mršavoga Buce. Još je jednom promijenio smjer broda. Krenuli su na sjever prema Kaledoniji gdje je trebao zasaditi one lješnjake koje mu je poklonio Nidhog. Svojim gusarima nije previše objašnjavao zašto su potpuno promijenili smjer i što će to oni u zelenim šumama Kaledonije. Rekao im je taman onoliko koliko je bilo potrebno da se ugasi znatiželja gusara kojima su samo rum i bogati plijen bili na pameti. I o svome susretu sa strašnim zmajem Nidhogom kapetan je malo govorio. Sve je dakle ostalo po starome. Svi su bili zadovoljni dok god je bilo veselja i neplaniranoga pljačkanja trgovačkih brodova. Nitko nije slutio koje je to obećanje dao kapetan Strašni niti što se zapravo dogodilo u zmajevoj špilji.

– Prema mojim procjenama uskoro bismo se trebali naći na Putu svile. Ne bi me čudilo da susretnemo neke od trgovačkih brodova po povratku iz Indije. Sigurno će biti prekrncani najfinijom svilom, kašmirom, zlatom, miomirisima i začинима – reče Škiljasto Oko tijekom redovnoga dnevnog sastanka s kapetanom.

– To mi se sviđa! Davno nismo omastili brk dobrom pljačkom – prozbori kapetan Strašni.

– Držite se zadanoga smjera – naredi Škiljastvo oko, iskoči iz svoje ležaljke i isprati ga iz svoje kabine. Potom se obrati Groznomu: – Pripremi posadu za malo akcije. Odavno nismo ništa dobra ulovili. A ovo je baš dio godine kada se brodovi vraćaju prepuni dragocjenosti. Mislim da i mi zaslužujemo dio toga bogatog plijena.

– Da, kapetane – reče Grozni i ode učiniti ono što mu kapetan zapovjedi.

Kapetan se opet ugodno zavalj u svoju ležaljku. Lju-ljuškao se sve do sutona kada začu rog Zlorenca s izvidnice na vrhu jarbola. To je moglo značiti samo jedno. Nešto je na moru. Kapetan se popne na palubu.

– Što je? – poviče.

– Brod! Brod, kapetane, u daljini! Nazirem mu svjetla i jarbole! Odavde mi se čini kao trgovački brod – odgovori mu s visine Zlorenco.

Kapetan odjuri do gonga i snažno batom udari u nj. Zlorenco još nekoliko puta snažno puhnu u svoj rog. Gusari su dobro znali što to znači. Treba se pripremiti i krenuti u napad. Tko zna kakav ih plijen čeka na trgovačkome brodu? Ubrzo nastaje komešanje. Svi su nekamo jurili i trčali. Dvadesetak najsnažnijih gusara spusti se u potpalublje i uze vesla. Vragan je udarao ritam u bubanj, a potom su gusari snažno veslali. Trebalo se što prije približiti protivničkomu brodu kako se njihova posada ne bi snašla i uzmakla. Velika vesla kapetanova broda u ritmu Vraganova bubnja grabila su sve dalje i dalje. I u čas se približiše protivničkomu brodu. Svojim dalekozorom kapetan je mogao zamijetiti panično komešanje

suparničke posade. Morska sirena pisalo je na krmi. Bio je to bogat trgovački brod. Zato što je bio pretrpan dragocjenostima, poprilično je duboko bio zaronio u more.

– Gusari! Gusari! – začu se vika s Morske sirene.

– Pali topove! – vikne kapetan Strašni.

Topovi ispališe. Kugle pogodiše jarbole. Kapetanova je filozofija bila da će svaki brod koji naumi opljačkati samo onespособiti, a ne i potopiti te da će svaki njegov gusar zadržati sve što god nađe na protivničkome brodu, ali pritom neće oduzeti nijedan život. Njegovu su filozofiju dobro znali i njegovi gusari te su je bespogovorno slijedili. Ubrzo su se gusari počeli prebacivati na Morsku sirenu. Sablje su zveckale sa svih strana. Vodila se teška borba. Posada Morske sirene srčano je branila svoj brod i sve ono što su prenosili na njemu. Znoj i krv cijedili su se sa svih strana. Topovi su i dalje neumorno uništavali jarbole, a gusari su sve više dobivali u borbi. Uskoro zarobiše i kapetana Morske sirene. Njegova posada položi mačeve i sablje. Bitka je za njih bila izgubljena. Gusari su sada nesmetano mogli ugrabiti svoj plijen. Tako i učiniše. Kutije i kutije najmirisnijih čajeva iznosili su iz potpalublja kao i škrinje sa zlatom i draguljima, bale kašmira i damaska te bočice mirisnih ulja i parfema. No gusari kapetana Strašnoga nikada nisu bili pohlepni. Možda ih je upravo i to održalo dugi niz godina na moru. Nikada ne bi potpuno opustošili brod, uvijek bi dio ostavljali poraženoj posadi. Tako je bilo pravedno, smatrali su. Pobjednik je pobjednik samo ako pokaže milost. To učiniše i s Morskom sirenom. Dio najmirisnijih čajeva, zlata, dragulja, finih tkanina i mirisnih ulja ostaviše netaknuto. Iako poražena i onespособljena, posada je Morske sirene

ipak trebala biti zahvalna. Nigdje na ovome silnom svijetu ne bi upoznali milosrdnijih gusara doli onih kapetana Strašnoga. Ne samo da im brod nije potopljen već su sačuvali i vlastite živote, a i kući se mogu vratiti s ponešto preostalih dragocjenosti što su ih kupili u dalekome trgovinskom središtu Indije. Gusari se sretno vratiše na svoj brod. Kesili su zube i pohlepno trljali ruke. Zazubice su rasle. Svi su bili zadovoljni plijenom. Iako su proživjeli već mnoge avanture i uzbuđenja, najdraža im je uvijek bila pljačka bogatih trgovačkih jedrenjaka. Svoj bogat plijen odlučiše proslaviti još jednim slavljem. I opet sve po starome. Rum se lijevao sa svih strana, vino se točilo, pivo prolijevalo, džinom se kvasilo grlo. Otvarali su se i sanduci najfinijega pjenušca s pješčanih obala Indije. Dok se kapetan Strašni tako zabavljao sa svojim gusarima, Morska sirena se sve više udaljavala od njih. Njezina je posada krenula što prije popraviti štetu. Psovali su i pljuvali gusare. Proklinjali ih zbog učinjenoga. Po brodu su se još pušile topovske kugle. Bilo je mnoštvo rupa za pokrpati, a nakon borbe ostalo je samo jedno od četiri jedra. Za nevolje opljačkane Morske sirene malo je koga od gusara bilo briga. Posve su se bili udaljili, nisu je više mogli ni nazrijeti na obzoru. Ubrzo se spusti noć i zvijezde zasjaše, a gusarska je pjesma još dugo u noć parala tišinu.

6. Triton

Nakon neprospavane noći i vesele zabave gusari su zbrajali plijen. Neki su, doduše, još uvijek bili umorni jer su sinoć pretjerali s dobrom kapljicom. I sam je kapetan Strašni trijeznio glavu. Čak mu ni nargila nije odgovarala te od kuhara Mršavoga Buce zatraži čaj, i to bez ruma, samo s medom i limunom. Dan je bio prohladan. Nebo su bili prekrili oblaci. Puhao je umjereni sjeverozapadni vjetar i kapetanov je brod sigurno grabio prema Kaledoniji. Najednom se začuje užasan zvuk, oštar i snažan poput rike divljih zvijeri. Vali se podigoše i more potamni. Iz njegovih dubina izroni veličanstveni bog mora – Triton, Posejdonov i Amfitritin sin. Bio je veličanstven i snažan. Imao je čovječje tijelo i riblji rep. Poput svoga oca, nosio je trozub. I imao je školjku u koju je puhao kao u trubu da bi uzburkao valove. Gusari se uskomešaju po brodu, a Kapetan se Strašni pojavi na palubi.

– Strašni, nisam vjerovao da ću te zateći u ovim vodama. Ne ploviš li ti uvijek prema jugu? Zar nije istina da se ti nikad ne vraćaš, da uvijek bjesomučno grabiš prema tome nedosanjanom jugu? Znaš li da ćeš se zateći opet na istome mjestu odakle si i krenuo ako nastaviš beskonačno ići u istome smjeru?

– Tritone, što tebe navodi na to da mi pomutiš planove? – odgovori mu Strašni ne obazirući se na njegova pitanja.

– Odlučio sam doći posjetiti staroga znanca te vidjeti

je li se zasitio mora, bjesomučnoga pljačkanja i razularenih pijančevanja.

– Kao što vidiš, još uvijek sam onaj stari. Još se ništa nije promijenilo.

– Znači li to da još nisi ispunio obećanje koje si dao? – zajedljivo će Triton.

– Moje obećanje je moja stvar. Tiče se mene i onoga komu sam ga dao! – odrješito će kapetan Strašni.

– Ne, nije istina. Tiče se i mene ako ploviš mojim vodama, zar ne?

– Što želiš, Tritone? – pomalo ljutito će kapetan – Nemam vremena s tobom se nadmudrivati.

– Istinu zboriš. Nemaš vremena. Pješčani sat u rukama boga Tempusa istječe za tebe. *Tempus fugit*.

– Da, vrijeme teče, zato mi reci što hoćeš od mene.

– Vidim, Strašni, da si danas nešto razdražljiv. Nije li to zbog previše ruma koji si sinoć popio? Čini se da se neke stvari kod tebe nikad neće promijeniti. Nisam došao praviti probleme, došao sam te pozvati na vjenčanje svoje najmlađe kćeri Triteje.

– Počlašćen sam tvojim pozivom, ali nemam vremena. Moram učiniti ono što sam davno obećao. Ne mogu prihvatiti tvoj poziv.

– Pazi čiji poziv odbijaš. Na moju velikodušnost možeš uzvratiti samo velikodušnošću. Ne prihvaćam ne kao odgovor – odvrati mu pomalo uvrijeđeno Triton.

– Ne je jedini odgovor koji imam za tebe, Tritone. Ci-

jenim tvoju velikodušnost, ali tvoj poziv ne mogu prihvatiti. Ne mogu gubiti vrijeme. Moram učiniti ono što moram.

– Znaš li da se meni ne smiješ zamjeriti? Ako puhnem samo jednom u svoju školjku, mogu napraviti takve valove da u trenutku ti i čitava tvoja posada završite na dnu mora. No kako ćeš moći održati svoje obećanje ako si mrtav? Mrtav nisi od koristi ni meni ni sebi. Zato dobro razmisli hoćeš li odbiti poziv na vjenčanje moje kćeri. Znam da ploviš prema hladnim obalama Kaledonije. Dug put te čeka. Već imaš previše neprijatelja, a saveznik poput mene ti treba. Zauzvrat ću učiniti da se obale Sjeverne pratočke razdvoje. Napraviti ću za tebe morski tjesnac kroz koji ćeš moći proći brodom. Uštedjet će ti dane, ako ne i tjedne, plovidbe do hladnih obala Kaledonije.

– Reci mi, jesi li doista toliko budalast da se odričeš svih darova koje imam za tebe?

– Tražiš li nešto zauzvrat?

– Mnogo si toga dao moru. I previše. Cijenim tvoj žar i tvoju odanost. Samo je potrebno da sada podeš sa mnom na vjenčanje. Zaratan će te dovesti natrag na svojim leđima. On je jedna od najvećih morskih kornjača.

– A posada? – upita kapetan Strašni.

– Neka se posada usidri ovdje. Dobro će im doći da se malo otrijezne i saberu.

– Nemam nikakva dara za nju.

– Tvoj dolazak je njezin najveći dar – odgovori mu Triton.

Kapetan Strašni je često krio svoje pravo lice, lice čo-

vjeka koji se bori, koji zna drhtati, sumnjati i patiti, ali ne i predati se. Tako je i odlučio. Neće se predati. Prihvatit će Tritonovu ponudu i biti nekoliko koraka bliže ispunjenju svoga obećanja. Strašni zajaši uzvitalale valove koji ga zajedno s Tritonom odnesoše u zlatne dvore u dubini mora.

7. Tritejino vjenčanje

Zlatni su dvori morskih dubina bili spremni za Tritejino vjenčanje. Velike su dvorane raskošno bile ukrašene sedefastim školjkama, morskim puževima i buketima od morskih algi. Koraljni su se vjenčiči elegantno protezali dvoranama. Biserje je sjalo posvuda. Morske su zvijezde krasile stropove. Pjesma Nereida odzvanjala je hodnicima. Nježne note harfe pratile su ih posvuda. Morski konjici zatrubiše u velike školjke. Bio je to znak da svi uzvanici ustanu jer je u prostoriju trebala ući mladenka. Velika se zlatna vrata razmaknuše i Triteja uđe u prostoriju. Pod ruku ju je vodio otac, silni bog Triton. Triteja je bila odjevena u vjenčanicu satkanu od morske pjene. Na glavi je imala krunu od najfinijih bijelih koralja urešenu biserima. Koračala je polako i dostojanstveno baš kao što to priliči kćeri boga Tritona. Svi su bili očarani njezinom ljepotom. Na oltaru ju je čekao mladoženja. Bio je visok i snažan. Duga plava kosa spuštala mu se do pola leđa. Bio je to Mor, vladar Ledenjaka sjevera. Kao vjenčani poklon njegova je nevjesta trebala naslijediti Kristalno srce Ledenjaka sjevera. Mladence je trebao vjenčati sam bog mora i potresa, veličanstveni Posejdon. Morski konjici još jednom snažno zatrubiše u velike školjke. Svadbena je ceremonija trebala početi. Posejdon uzme mladence za ruke. Zborio je nepoznatim jezikom i kapetan Strašni nije mogao razumjeti ni riječi, stoga je samo mirno stajao i promatrao svečanost. Na-

kon niza nepoznatih obrednih rituala, ceremonijalnih govora i morskih običaja začinjjenih snježnom mećavom Ledenjaka sjevera, Posejdon proglasi mladence mužem i ženom. Veseli usklik razlomi se raskošnom dvoranom. Zbor morskih kitova ovaj veseli trenutak uveliča svojom pjesmom. Zabava je trebala početi. Bila je to dostojanstvena zabava, nimalo nalik na onu gusarsku. Nije tu bilo nepotrebnoga ludovanja i pretjeranoga pijančevanja, ali opet je bilo veselo i razdragano. Čak i kapetan Strašni odagna svoje crne misli i zaboravi na trenutak na svoje brige. Uživao je u zabavi. Družio se, smijao i plesao. Većinu je uzvanika dobro poznao. Kako i neće kad je ovaj stari morski vuk proveo tolike silne godine na moru.

– Divna je bila ceremonija – reče Tritonu. – Čestitam, udao si kćer.

– Hvala. Uistinu je ceremonija bila divna. Nije ni moglo biti drukčije. Ledenjaci su i more uvijek bili prijatelji, što su, evo, i djeca dokazala uzevši se – odgovori mu Triton.

– Zašto si me pozvao na vjenčanje? Ja sam nedostojan gost ovakve svite.

– Tu se varaš. Premda si gusar i premda tvoje ime izaziva strepnju i strah, ti si pošten i pravedan. Znaš li kako mi je samo teško skrbiti se za sve te silne duše koje završe na dnu mora? Iz dana u dan na tisuće novih dolaze. Modre ravni-
ce postaju pretrpane. Svijet olako shvaća život. Uništava ga i baca na dno poput kakvih otpadaka. No ti si drukčiji. Nikad nisi oduzeo bespotrebno nečiji život. Uvijek si bio milostiv i u najljućoj borbi. Toliko si toga dao moru da je bilo vrijeme da se i ono tebi barem malo oduži. Zato sam te i pozvao da

sudjeluješ u najsvečanijemu danu u životu moje kćeri. Zato ću razdvojiti obale Sjeverne pratočke i načiniti tjesnac kroz koji ćeš moći proći brodom.

– Kako da ti zahvalim? – upita Strašni.

– Tvoj dolazak je tvoja zahvala i svadbeni dar mojoj kćeri Triteji. Sad pođi! Gusari postaju nestrpljivi. Trebaš im se vratiti.

– Trebam i dovršiti svoje obećanje – dopuni ga kapetan Strašni.

Kapetan je pričekao još nekoliko trenutaka. Pozdravio se s uzvanicima i ispratio mladence koji se u kočiji s plavim dupinima odvezoše do Ledenjaka sjevera, novoga zajedničkog doma Triteje i Mora. Bilo je vrijeme da na svoj put krene i on. Uspne se na leđa Zaratanu koji ga odnese na palubu njegova gusarskog broda. Čim se ukrcao, zapovjedio je gusarima da dignu sidro i krenu naprijed prema Kaledoniji. Triton održi svoje obećanje, razdvoji obale Sjeverne pratočke i načini tjesnac. Brod je kapetana Strašnoga bio bliže svomu cilju no ikad, a sam kapetan ispunjenju svoga obećanja.

8. Tilvit Gur

Daleko od cvjetnih gredica postoje tisuće neobičnih vilinskih ljudi koji se goste u šuplim brdima, hodaju mračnom šumom i vrebaju iz dubokih rijeka. Ta stvorenja ulijevaju strah u kosti putnicima na samotnim putovima, krađu djecu iz kolijevaka i napadaju stoku na poljima. Ovi vilinski ljudi nisu nimalo nalik onima iz bajki ili priča koji srdačno pomažu ljudima ili se žrtvuju za njih. Vile iz Tilvit Gura nešto su sasvim drugo. To su mračna i zlobna stvorenja koja čekaju u svojoj tmini. Kapetanov brod sve se više približavao vodama vilinskih ljudi iz Tilvit Gura i zbog toga je kapetan strepio nad sudbinom svoga broda.

– Kapetane, a zašto mi nikad nismo dali ime našem brodu? – nakon nekoliko trenutaka tišine prozbori Škiljasto Oko.

– Zato što jednomu pravom gusarskom brodu to i ne priliči – odgovori mu kapetan.

– Hm?! – zbunjeno će Škiljasto oko.

– Da smo mu dali ime, brzo bi se glas o njemu pronio svijetom i većina bi se trgovačkih brodova klonila nas ili bi bila spremna na obranu. Ovako, kad bezimeni plovimo prema nekome brodu, nitko ne zna tko smo. Možda smo putnički brod, možda trgovački, a možda smo samo pustolovi. Nitko ne očekuje gusare. Ako nemamo imena, onda smo u prednosti. To je naša maska, krinka pod kojom dolazimo do plijena.

– Mudro zboriš, kapetane. Znači, ipak nastavljamo kroz Tilvit Gur – doda Škiljasto oko i pokaže prstom zemlju vilinskih ljudi na karti.

– Da. Možda bi bilo mudrije zaobići ih, ali okolnim putem trebali bismo ploviti barem još desetak dana. Ako nas vrijeme iznenadi, i više. A mi nemamo vremena. Stoga ipak kroz Tilvit Gur.

– U redu. Držat ću se smjera. Je li to sve?

– To je sve – odgovori kapetan Strašni.

Škiljasto oko potom skupi svoje navigacijske karte koje je bio razvukao po stolu u kapetanovoj kabini tijekom redovnog dnevnog sastanka. Pozdravi kapetana i vrati se za kormilo. Kapetan je još malo listao stare knjige te se odluči popeti na palubu. Preko noge pretrči mu štakor kojega kapetan zamijeti krajičkom oka te mu u isti čas dođe glave.

– Fuj! – s gnušanjem će, dok je maramicom brisao čizmu.

– Još malo pa smo tamo – pridruži mu se Grozni.

– Znam. I to me brine. Zlokobna su predviđanja. Upravo sam ubio štakora, projurio je kraj mene, ali ja sam bio brži. Nije dobar znak kad ove štetočine napuštaju brod. Bježao je od nečega. Bježao je prema palubi, prema moru. Znači da je ovaj mali smrdljivi glodavac radije izabrao smrt u moru, nego li ostanak na brodu. To sigurno nije dobro. Sâm znaš da štakori na brodu nagovješćuju smrt. Netko će još umrijeti osim ovoga štakora – reče kapetan.

Grozni protrne od zlih slutnji i doda: – Nadam se da

brod neće potonuti. Priča se da ako štakori napuštaju brod da će on sigurno završiti na dnu mora.

– Neću to dopustiti! Ovaj brod neće potonuti na dno mora, ne zvao se ja Strašni! Sto mu morskih valova i vina sredozemnih obala!

Noć se lagano spuštala. S njezinom crninom i misli su gusara bivale sve crnje. Brod je lagano ulazio u vode Tilvit Gura. Užasno je bilo ovo mjesto. Premda je sjalo neobičnim sjajem zadivljujućih boja, jeza se osjećala u zraku. Sumaglica se nadvila nad zemljom vilinskih ljudi. Živjeli su u visokim raskošnim dvorcima koje su uklesali u stijene i brda. Njihovi su brodovi bili sasvim neobični. Nitko od gusara do sada nije vidio tako čudne jedrenjake. Bili su manji i lakši te zaobljeni i povišeni na krajevima; poput nekih neobičnih gondola. Nije bilo nikoga u njima. Brodovi su bili usidreni u luci. Nikoga nije bilo ni na obali pokraj koje su plovili ni na prozorima dvoraca. Nigdje nikoga, samo zlokobna jeza, sumaglica, mrak i pjesma. Beskonačna jadikovka vila narikača. Njezin je zvuk još više pojačavao doživljaj strepnje. Bila je to predivna i zadivljujuća pjesma, ali isto tako zastrašujuća i zlokobna. Zvučala je poput tisuća glasova žalosnih majki na grobovima svojih sinova i poput tisuća djece koja plaču ostavljena i zaboravljena. Kao da je čitavi Tilvit Gur bio ta pjesma, kao da je disao njezinim riječima i zvucima. Dopirala je iz dvoraca, iz brda, iz brodova, ali i iz mora. Kao da ju je sa sobom nosila ona sumaglica. Nitko od gusara nije izustio ni riječi. Svi su samo nijemo slušali pjesmu i strahovali pred nadolazećim. Ali ništa se nije događalo i nitko se nigdje nije pojavio, samo se pjesma beskonačno nastavljala. Naricale su skrivene usne

ovih vilinskih ljudi daleko, daleko od broda kapetana Strašnoga, ali opet tako snažno da su ih gusari mogli čuti. Kao da je ova pjesma imala nešto hipnotizirajuće u sebi što je slučajne prolaznike bacalo u „trans“. Tako je bilo i s gusarima kapetana Strašnoga. Kao da su bili opijeni njome. Brod je lagano napuštao zemlju vilinskih ljudi. Nikakvo se zlo nije dogodilo. Kao da su stanovnici Tilvit Gura odlučili ignorirati kapetana Strašnoga i njegovu posadu. Unatoč tomu, gusari su osjećali kako ih promatraju tisuće mračnih očiju i progone tisuće zlokobnih misli. Vrebala su ova mračna stvorenja na njih iz svojih usjeka u brdima i stijenama. Naposljetku se brod kapetana Strašnoga sasvim udaljio od voda Tilvit Gura. Samo je mirno more još dugo nosilo pjesmu narikača i podsjećalo ih na vilinske ljude.

– Dobro smo prošli. Možda nam sreća ipak nije okrenula leđa – prvi progovori Grozni.

– Ne bih se složio s tobom. To što su nas vilinski ljudi iz Tilvit Gura ignorirali, sigurno nije sreća. Kao da misle da smo već osuđeni na smrt, kao da je ona pjesma bila naš posmrtni ispraćaj. Užasna nas sudbina čeka, toliko užasna da su se i ova zlobna stvorenja odlučila skriti od nas. Samo su nas pustili da prodemo, kao da su htjeli da što prije isplovimo iz njihovih voda. Ovo je jako loš znak. Nešto nas strašno čeka – predviđao je kapetan.

9. Pleme Gorongoro

Dan je bio sunčan. Ništa nije odavalo dojam da je brod kapetana Strašnoga sinoć isplovio iz Tilvit Gura. Bila je prisutna neka slutnja koja se stalno nadvijala nad njima. Kao da su svi osjećali da im predstoji nešto zastrašujuće. Ali gusari odlučise zatomiti takve osjećaje i uživati u danu koji je bio divan. Ni jedan oblačak nije se pojavio na nebu. Jato dupina pratilo je brod. Skakali su iz mora i u zraku izvodili vratolomije. To izmami osmijeh na lice kapetana Strašnoga.

– Kapetane, brodska kuhinja je gotovo prazna. Trebali bismo pristati negdje da uzmemo namirnice, inače ćemo skapavati od gladi – uznemireno će kuhar Mršavi Bucu.

– Nemamo vremena za odlazak po namirnice. Moramo izvršiti svoj zadatak. Neka gusari manje jedu! – odrješito će Strašni.

– Ali, kapetane, to je nemoguće. Zalihe su na isteku. Imamo hrane svega za nekoliko dana. Nemoguće je štedjeti. Moramo pristati nekamo – bio je uporan Mršavi Bucu.

– Ali na našem putu nema naseljenih područja. Nigdje ne možemo kupiti ništa.

– Možemo pristati na bilo koji pitomi otok. Glavno je da skupimo nešto svježih bobica i ostaloga jestivog bilja. Neki od gusara mogu poći u lov da uhvate nešto divljači. Meso nam

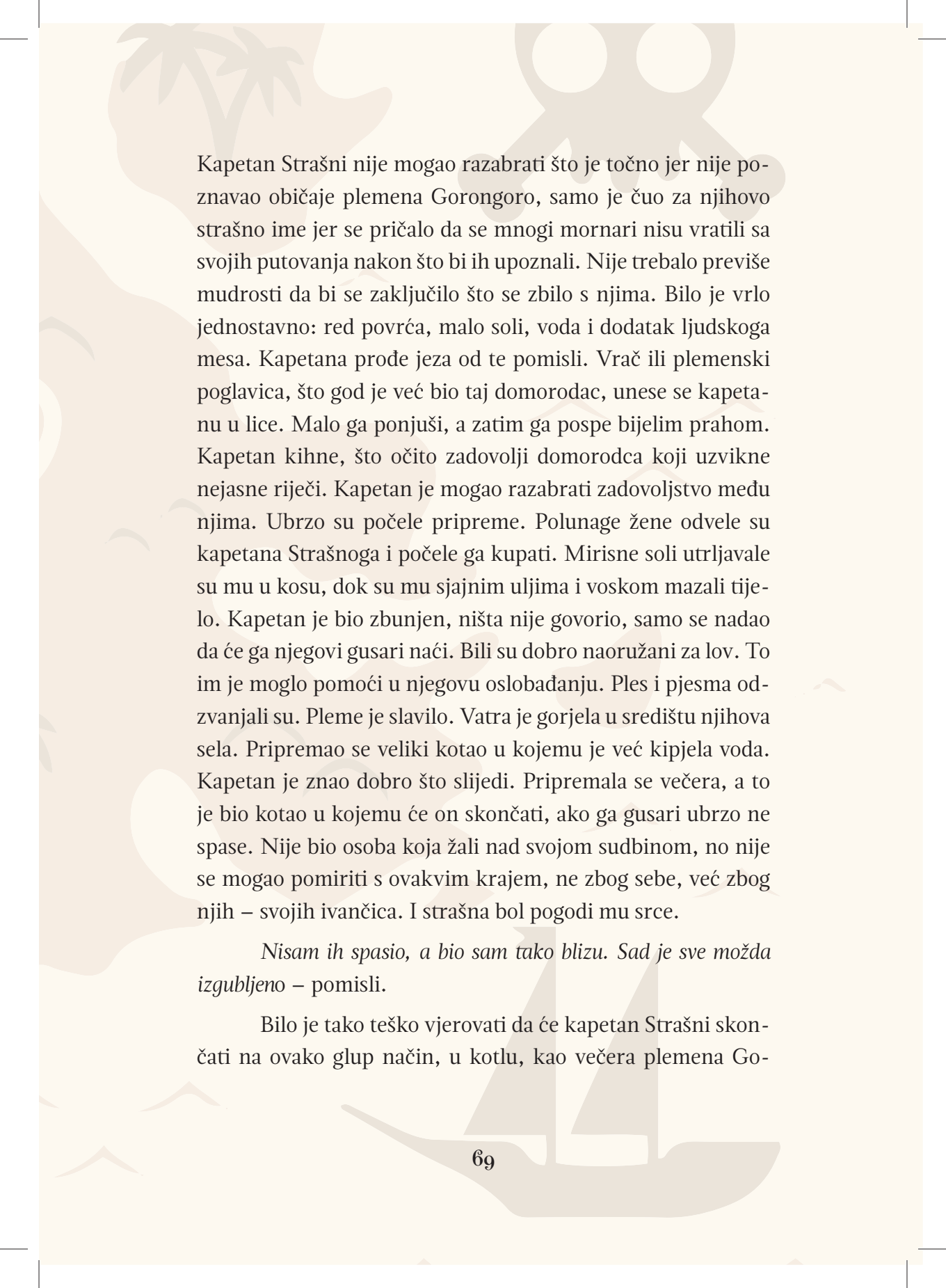

je prijeko potrebno. Umrijet ćemo od ove silne ribe i muzgavaca koje jedemo u posljednje vrijeme.

– U redu. Obrati se Groznomu. Reci mu da prema mojoj odluci hitno moramo pristati uz prvi pitomi otok i neka zapovjedi svim gusarima da krenu u skupljanje jestivoga bilja. Također, neka pođu u lov.

– U redu, kapetane. Odmah ću to i učiniti - reče kuhar Mršavi Buce i krene pronaći Groznoga. Kapetan se zavaljao u svoje jastuke i pripalio nargilu. Još je neko vrijeme uživao u vratolomijama dupina koji su pratili brod i pozdravljali gusare svojim smijehom. Potom utone u san. Zadrijemao je omamljen mirisnim dimom svoje vodene lule. Što je sanjao i je li sanjao išta – nikada nećemo saznati. Probudio se baš u trenutku kad se brod usidrio uz obalu nekoga pitomog otoka. Odluči se pridružiti svojim gusarima u sakupljanju namirnica. No kako to dolikuje jednomu pravom gusarskom kapetanu, a pogotovo onomu koji nosi naziv Strašni, predomisli se i ode u lov. Sakupljanje jestivoga bilja i bobica prepustio je onima manje hrabrima i odvažnima. Naoružan svojom sabljom i kuburom za pasom, krene prema šumi koja je rasla u blizini pješčane obale. Društvo mu je pravio njegov vjerni prijatelj Grozni i još nekolicina kršnih gusara. Sa sobom su, uz sablje, nosili samostrele, buzdovane, koplja i još kojekakve smrtonosne naprave kojima su htjeli uhvatiti divljač. U šumama poput ove moralo je biti zečeva, kuna, lisica i tko zna kakvih još domorodnih životinja. Odlučiše postaviti zasjedu. Iskopaše nekoliko rupa u tlu u koje postaviše drvene kolce te ih prekriju lišćem i travama. Trebalo je samo čekati da životinje u

njih upadnu. No kako je ipak bila riječ o gusarima, a njima ne priliči strpljivost, odlučiše nastaviti još dublje u šumu ne bi li možda ulovili kakvu zvijer kopljima ili mrežom. Ove zamke pregledat će po povratku. Veliki fazan proletje nebom. Kapetan Strašni ispali dva hica iz svoje kubure i pogodoena ptica padne na tlo. Kapetan joj zaveže noge i krila i stavi ju u vreću. Potom sa svojom skupinom nastavi dublje u šumu. Gotovo da više uopće nisu mogli čuti ostale gusare kako na obali beru kokosove orahe i banane i skupljaju mango i papaje. Na otoku je trebalo pronaći i izvor pitke vode jer je i njezina zaliha na brodu već sasvim potrošena. Kapetan Strašni začuje šuškanje u lišću. Odluči provjeriti o čemu je riječ. *Sigurno je to bio uplašeni zec ili divlja svinja koja je rovala tražeći jestivo korijenje* – pomislio je. Uskoro se sasvim odvojio od svoje skupine. Šuštanje se začuje još jednom. Kapetan je pratio zvuk dok se sasvim nije udaljio od gusara i izgubio među drvećem. Odjednom sve mu se smrači. Nije ni shvatio što se događa, a ruke i noge već su mu bile vezane i oči prekrivene. Osjetio je kako ga dižu i nose. Tko ga je nosio i gdje, nije znao. Nakon nekoga vremena spuste ga na tlo. Osjeti hladnu oštricu noža kojom mu nepoznate ruke pokidaše konopce kojima su ga vezali. Kapetan sebi odmah skine povez s očiju. Ispred njega stajali su poluodjeveni domorodci. Bilo je to pleme ljudoždera – Gorongoro. Lovac je sad postao lovina. Znao je to dobro kapetan Strašni. Umjesto da se vratio na brod s večerom, strahovao je da bi on mogao postati nečija večera. I to dobra večera ovim krvoločnim domorodcima. Ubrzo su počeli razgovarati nepoznatim jezikom i kopljem bockati kapetana. Tjerali su ga prema jednome od šatora. Iz njega je izašao vrač ili kakav plemenski poglavica.

Kapetan Strašni nije mogao razabrati što je točno jer nije poznao običaje plemena Gorongoro, samo je čuo za njihovo strašno ime jer se pričalo da se mnogi mornari nisu vratili sa svojih putovanja nakon što bi ih upoznali. Nije trebalo previše mudrosti da bi se zaključilo što se zbilo s njima. Bilo je vrlo jednostavno: red povrća, malo soli, voda i dodatak ljudskoga mesa. Kapetana prođe jeza od te pomisli. Vrač ili plemenski poglavica, što god je već bio taj domorodac, unese se kapetanu u lice. Malo ga ponjuši, a zatim ga pospe bijelim prahom. Kapetan kihne, što očito zadovolji domorodca koji uzvikne nejasne riječi. Kapetan je mogao razabrati zadovoljstvo među njima. Ubrzo su počele pripreme. Polunage žene odvele su kapetana Strašnoga i počele ga kupati. Mirisne soli utrjavale su mu u kosu, dok su mu sjajnim uljima i voskom mazali tijelo. Kapetan je bio zbunjen, ništa nije govorio, samo se nadao da će ga njegovi gusari naći. Bili su dobro naoružani za lov. To im je moglo pomoći u njegovu oslobađanju. Ples i pjesma odzvanjali su. Pleme je slavilo. Vatra je gorjela u središtu njihova sela. Pripremao se veliki kotao u kojemu je već kipjela voda. Kapetan je znao dobro što slijedi. Pripremala se večera, a to je bio kotao u kojemu će on skončati, ako ga gusari ubrzo ne spase. Nije bio osoba koja žali nad svojom sudbinom, no nije se mogao pomiriti s ovakvim krajem, ne zbog sebe, već zbog njih – svojih ivančica. I strašna bol pogodi mu srce.

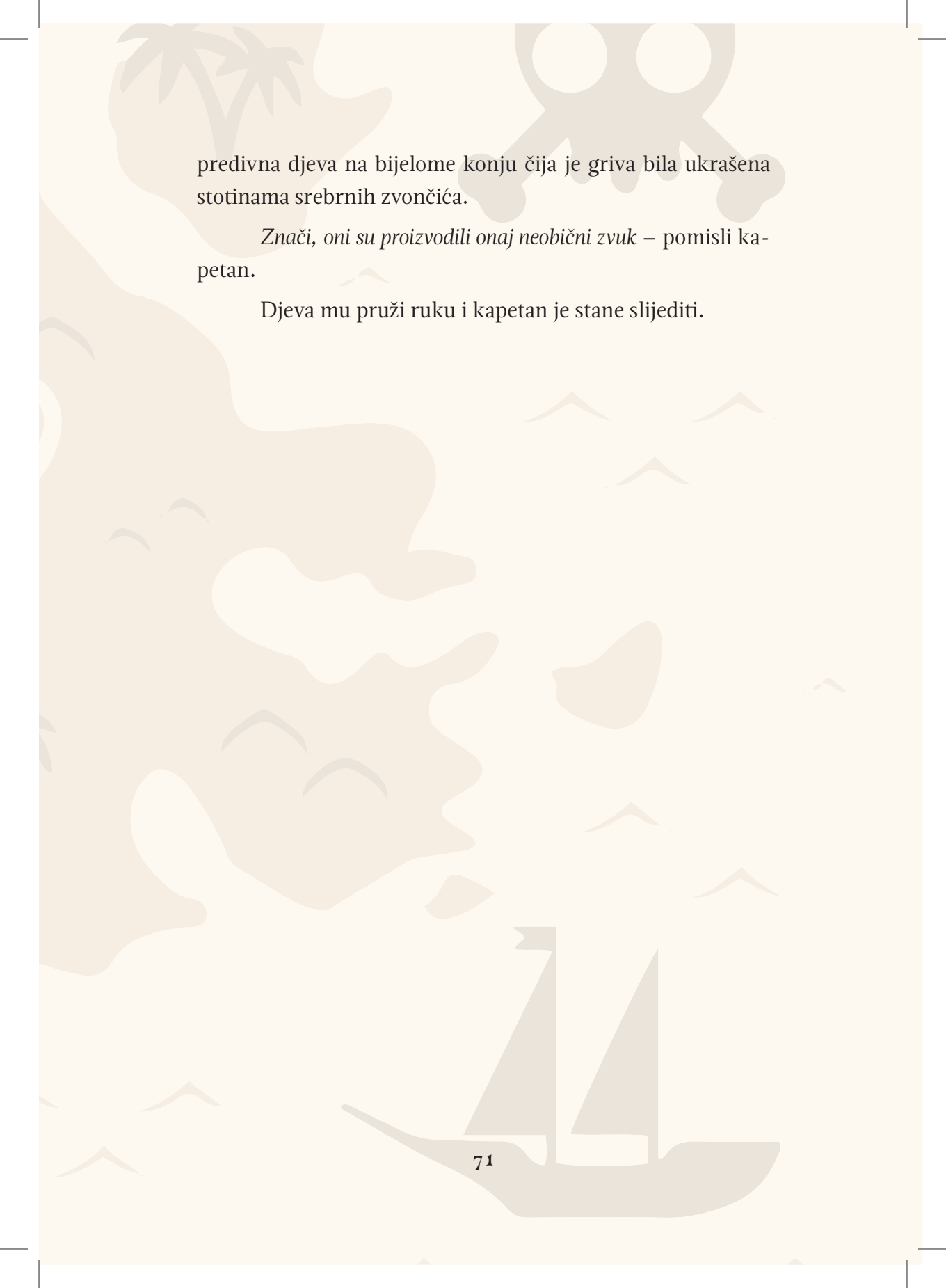
Nisam ih spasio, a bio sam tako blizu. Sad je sve možda izgubljeno – pomisli.

Bilo je tako teško vjerovati da će kapetan Strašni skončati na ovako glup način, u kotlu, kao večera plemena Go-

rongoro. Je li ovo stvarno bio kraj? Zar kapetan Strašni nikad neće ispuniti svoje obećanje? Tisuće misli vrzmalo se po kapetanovoj glavi. Bilo je tu puno panike začinjene očajem što je on dobro prikrivao. Zadržao je svoj smiren i dostojanstven izgled, baš kao što to priliči jednomu gusarskom kapetanu, posebno onomu koji nosi naziv Strašni. Nakon što su domorodci izveli svoj obred posvećenja večere, bilo je vrijeme da kapetan završi u kotlu. Samo tako, kao da je riječ o običnoj juhi u koju ubaciš mrkvu bez razmišljanja, tako je i pleme Gorongoro ubacilo kapetana Strašnoga u kotao. Veseli usklici odjekivali su posvuda. Kapetan se panično pokušavao uspeti po stijenkama kotla, ali nije uspijevaio. Počeo je osjećati kako mu se noge žare. Pokušavao se ljuljati s noge na nogu kako bi se i kotao zanjihao te prevrnuo, ali nije uspio. Kotao je bio pretežak za tako nešto. Vrućina je bila sve neizdržljivija, zbog čega je bolno vrisnuo. To još više razjari domorodce koji sa sve jačim zanosom i radošću nastaviše slaviti večeru. Dok se kapetan kuhao u kipućoj vodi, pleme Gorongoro je plesalo i pjevalo iz svega glasa. Kad se činilo da je sve izgubljeno, začuje se neobičan zvuk. Zvučalo je poput tisuća zvončića u božićnoj noći. *Zvuk koji ne pripada ovamo* – pomisli kapetan posljednjim ostacima snage. Odjednom, kotao se zaljulja i prevrnu, a kapetan ispadne iz njega. Puzao je po podu i pokušavao razabrati što se dogodilo. Do maloprije selo plemena Gorongoro bilo je prepuno rasplesanih polunagih muškaraca i žena, a onda odjednom nije bilo nikoga.

– Kamo li su svi nestali? Što se dogodilo? – zapita se.

Najednom mu pred očima bljesnu svjetlo. Bila je to

predivna djeva na bijelome konju čija je griva bila ukrašena stotinama srebrnih zvončića.

Znači, oni su proizvodili onaj neobični zvuk – pomisli kapetan.

Djeva mu pruži ruku i kapetan je stane slijediti.

10. Vještica iz Lazareta

Kapetan je slijedio lijepu djevu bez prigovora kao da je svojom ljepotom zadobila kontrolu nad njim. Ubrzo su stigli do pećine. Pred ulazom se lijepa djeva pretvorila u najružniju vješticu što su oči ikad ugledale. Lice joj je bilo poluraspadnuto, a trulež i smrad širili su se s njezina tijela. Ali kapetan ju je i dalje bez prigovora slijedio. Kontrolirala je njegove misli i kretanje, stoga ništa drugo nije ni mogao učiniti. Kakva god bila i što god naumila s njim, ipak ga je spasila od krvoločnog ljudožderskog plemena Gorongoro. Ipak, to nije ulijevalo nikakvu utjehu kapetanu jer ako su se domorodci pred njom onako razbježali to može značiti samo jedno: ovo je biće bilo još strašnije i okrutnije nego što su bili oni. Njezina moć nad njim bila je ogromna. Tri su dana putovali u mraku pećine. Katkad bi kapetan osluškivao zvuk udaljenoga oceana. Povremeno bi pomislio na svoje ivančice zbog čega bi mu se stisnulo srce. Traže li ga gusari? Jesu li možda već odustali od potrage? Kamo ga vodi ovo užasno stvorenje? Što će se sljedeće dogoditi? Bila su samo neka od pitanja koja su se vrzmala po kapetanovoj glavi. Nakon dugo su vremena izašli na svjetlost u predivnom voćnjaku. Vještica, kao da je udahнула čarobni zrak, opet se preobratiła u onu predivnu djevu zasljepljujuće ljepote. Kapetan je Strašni skapavao od gladi i potrči k stablu jabuka, no Vještica ga zaustavi. Bile su to iste one jabuke koje su skrivile pad čovječanstva.

– Tko si ti? – nakon nekoga je vremena uspio izustiti kapetan.

– Ja sam Vještica iz Lazareta.

– Kamo me vodiš?

– Desna staza vodi u raj. Staza prema dolje vodi u kaznu, a treća do vilinske zemlje kamo mi idemo.

– Zašto? – ponovno će kapetan.

– Zašto ne?

– Čuo sam za tebe, Vještice iz Lazareta. I cijeli ovaj put čini mi se tako poznatim.

– Možda nosiš sjećanja onoga koji je već ovaj put sa mnom prošao – odgovori Vještica.

– Možda. Mnogo se toga neobjašnjivoga dogodilo otkad se svijet promijenio. Sve je pošlo po zlu onoga trenutka kad su se neka kopna razdvojila, a mora pomiješala. Nitko više ništa ne zna – reče kapetan.

– I ne trebaju znati. Znanje nije namijenjeno ljudima.

– Znam to od trenutka kad mi nije bilo dopušteno da sjednem podno Jgdrasila da spoznam ono što sam očajnički morao spoznati.

– Rekla sam ti, spoznaja nije namijenjena ljudima – ponovi Vještica.

– Zašto me vodiš sa sobom? Zašto si me spasila?

– Zato.

– I to je sve što ćeš reći? – upita kapetan.

– Da, to je dovoljno da znaš – odgovori mu Vještica.

– Hoćeš li mi barem odgovoriti gdje smo? Tako sam gladan. Danima nisam ništa jeo, na izmaku sam svih snaga.

– Ovo je Vrt naslada. Ovdje raste sve bilje kojim se možeš nasladiti. Tamo je gospina trava, umiljato janje, opijumski mak, konoplja, borovnica. Tamo su voćke sreće, jabuke zbog kojih je palo čovječanstvo. Tu su i bobice razonode i cvjetovi kušnje. Ovo je vrt u kojemu možeš zadovoljiti svoje najstraštenije ljudske nagone.

– Mogu li pojesti nešto?

– Ne. Čekat ćeš do vilinske zemlje. Tamo će biti nešto za tebe. Ali pazi, ako pojedеш vilinsku hranu, nikada se više nećeš moći vratiti u svoj svijet – odgovori mu Vještica iz Lazareta.

– Ali ja još ne shvaćam što želiš od mene. Zašto me vodiš sa sobom? Što je s mojim gusarima? Traže li me? Što je s mojim brodom? Jesu li domorodci iz plemena Gorongoro uhvatili još koga od mojih ljudi osim mene?

– Ne brini se za pleme Gorongoro, oni više nikada neće moći nikomu nauditi – zlokobno će Vještica.

– Što si učinila s njima? – zaprepášteno će kapetan sluteći njihovu sudbinu.

– Točno ono što su zaslužíli. Pojela sam ih. Ha ha ha!!!!
– odgovori mu i glasno se nasmije.

Ponovno je Vještica imala kontrolu nad kapetanom koji nije mogao ništa više učiniti, mogao ju je samo slijediti do vilinske zemlje. Tko zna što ga je tek tamo čekalo...

11. Duh s Crvenom Kapom

Bijesni vihor puhao je vilinskom zemljom. Magla se nadvijala nad njom. Vještice su jahale na oluji predvođene zlom Mabi. Bila je to glavna Vještica među ovim izopačenim ženama. Bila je zlobna i okrutna, a priča se da je njezin cecrek ubijao nevinu djecu. Rijeka krvi presijecala je put kojim su prema vilinskoj zemlji dolazili kapetan Strašni i Vještica iz Lazareta. Uskoro je počela padati i krvava kiša. Sve je ovdje bilo tako gnjusno i opako da se kapetan Strašni s pravom pitao je li mu bolje bilo skončati u kotlu plemena Gorongoro. Išli su prema gradu Duha s Crvenom Kapom koja je dobila boju upravo od umakanja u krv ljudskih žrtava.

– Znaš li gdje smo? – upita nakon nekoga vremena Vještica.

– Ne. Gdje smo? – odvrati kapetan Strašni.

– Ovaj se grad zove Bab Ilani, što znači ‘božja vrata’. Ovo je mjesto gdje su iz nedjeljiva prapočela nastali prvi bogovi. Apsu ili bezdan bila je rijeka, Tiamat ili ništavilo bilo je more, a Mumu ili praznina bio je magloviti oblak. Iz tih prvih nepokretnih i bezličnih bogova kasnije je nastalo sve ostalo, pa i tvoj svijet. Prvi ljudi pojavili su se iz zemlje kao biljke. Poput sjemenja, život im je započeo pod zemljom sve dok nisu niknuli poput cvjetova. No kao što znaš, bogovi su se povukli kad je div Pan Gu umro. Radio je neumorno 36 tisuća godina kako bi stvorio održivi svemir i onda je iscrpljen napornim

radom umro. Nastao je kaos. Ovim gradom sada vlada Duh s Crvenom Kapom. Vidiš, pozvao te ovamo jer misli da mu možeš pomoći.

– Ja ne mogu ni samomu sebi pomoći, a kamoli njemu – na to će Strašni.

– Želi se oženiti s Ereškigal, kraljicom pakla i gospodaricom života koja živi u modroj palači od lazura. Zajedno će dobiti dijete koje će nazvati Puruša i ono će vratiti red u svijet. I bogovi će se vratiti, a Duh s Crvenom Kapom bit će njihov vrhovnik. Iz kaosa će opet nastati red, kopna će opet biti kao nekada, kao i mora, a i ljudi i svi stvorovi.

– A kako mu ja mogu pomoći? Ja sam samo obični gusarski kapetan koji mora ispuniti svoje obećanje. Stvari bogova mene se ne tiču.

– U svome je snoviđenju Duh s Crvenom Kapom vidio tebe kako mu pomažeš vratiti red u novonastali svijet.

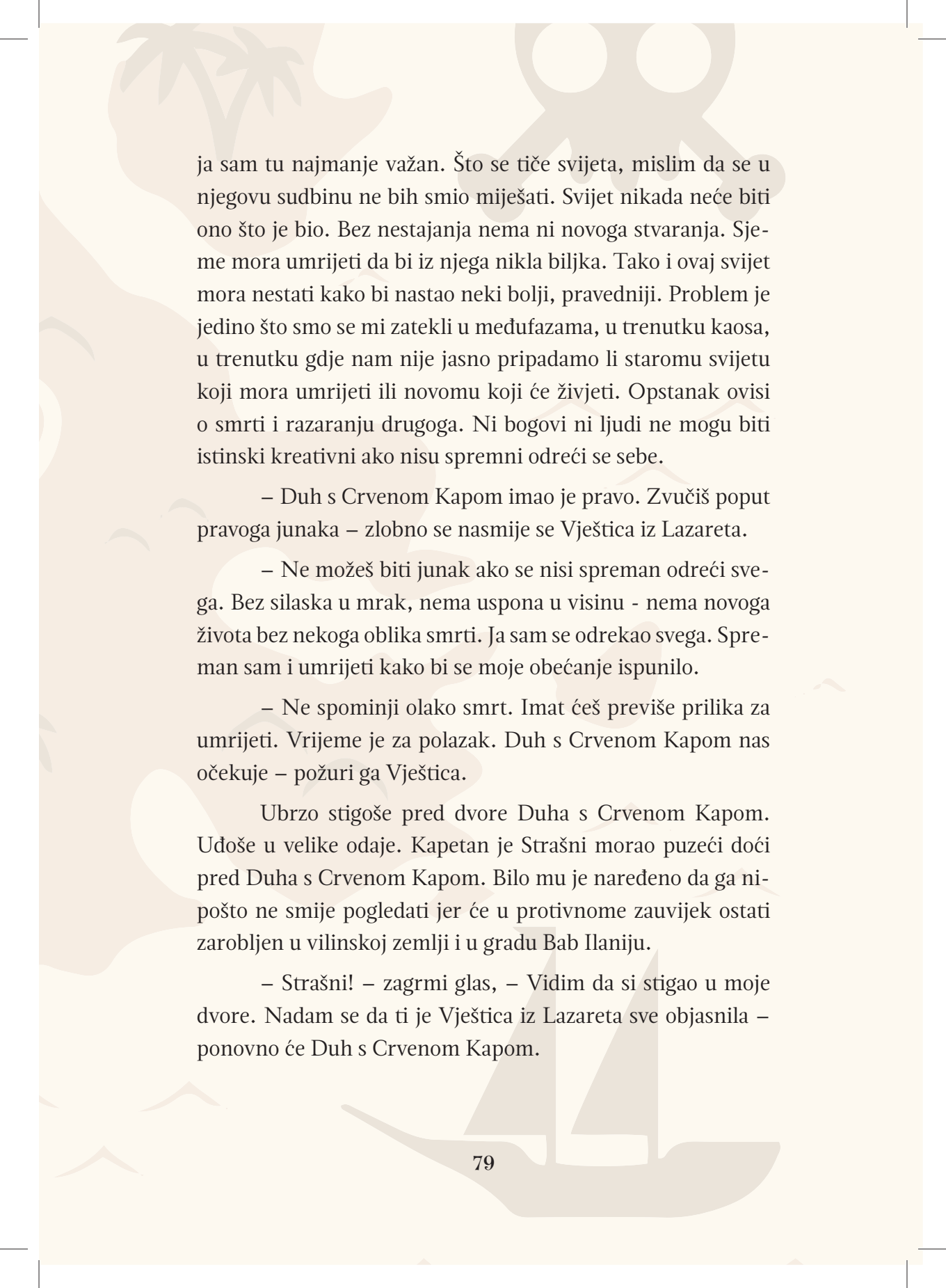
– Ako je istina to što je vidio u svome snoviđenju, što ću ja dobiti zauzvat? – upita kapetan.

– Nije li red u svijetu dovoljna nagrada? – na to će Vještica.

– Svijet nekada i svijet danas za mene je potpuno isto. Moje je obećanje nastalo u vremenu reda, a nastavilo se u vremenu kaosa. Za mene se ništa neće promijeniti. Moja borba i dalje će se nastaviti.

– Zar ti nije stalo do ostatka svijeta? Zar misliš samo na sebe? – prezirno će Vještica.

– Ne. Upravo suprotno. Sve ono što radim je za druge,

ja sam tu najmanje važan. Što se tiče svijeta, mislim da se u njegovu sudbinu ne bih smio miješati. Svijet nikada neće biti ono što je bio. Bez nestajanja nema ni novoga stvaranja. Sje-me mora umrijeti da bi iz njega nikla biljka. Tako i ovaj svijet mora nestati kako bi nastao neki bolji, pravedniji. Problem je jedino što smo se mi zatekli u međufazama, u trenutku kaosa, u trenutku gdje nam nije jasno pripadamo li staromu svijetu koji mora umrijeti ili novomu koji će živjeti. Opstanak ovisi o smrti i razaranju drugoga. Ni bogovi ni ljudi ne mogu biti istinski kreativni ako nisu spremni odreći se sebe.

– Duh s Crvenom Kapom imao je pravo. Zvučiš poput pravoga junaka – zlobno se nasmije se Vještica iz Lazareta.

– Ne možeš biti junak ako se nisi spreman odreći svega. Bez silaska u mrak, nema uspona u visinu - nema novoga života bez nekoga oblika smrti. Ja sam se odrekao svega. Spreman sam i umrijeti kako bi se moje obećanje ispunilo.

– Ne spominji olako smrt. Imat ćeš previše prilika za umrijeti. Vrijeme je za polazak. Duh s Crvenom Kapom nas očekuje – požuri ga Vještica.

Ubrzo stigoše pred dvore Duha s Crvenom Kapom. Udoše u velike odaje. Kapetan je Strašni morao puzeći doći pred Duha s Crvenom Kapom. Bilo mu je naređeno da ga nipošto ne smije pogledati jer će u protivnome zauvijek ostati zarobljen u vilinskoj zemlji i u gradu Bab Ilaniju.

– Strašni! – zagrmi glas, – Vidim da si stigao u moje dvore. Nadam se da ti je Vještica iz Lazareta sve objasnila – ponovno će Duh s Crvenom Kapom.

– Da. Sve mi je objasnila. Ali ja još uvijek ne shvaćam kako ti mogu pomoći!

– Prije no što ti objasnim, uzmi ovo grožđe. Jedi! Znam da umireš od gadi. Napravio bih ti pravu gozbu, ali i sâm znaš da ćeš, ako pojedeš nešto od vilinske hrane, zauvijek ostati zarobljen ovdje. A to ne želiš, zar ne? Još je predug put pred tobom.

– Imaš pravo. Moram ispuniti svoje obećanje – doda kapetan.

Kapetan uzme grožđe što mu ga donesoše na srebrnome pladnju i halapljivo ga pojede. Više se ni ne sjeća koliko je dana prošlo otkada je zadnji put jeo. Šećer iz groždanih bobica malo mu povrati snagu u tijelo. Kapetan Strašni je i dalje klečao i gledao u pod. Čim je pojeo posljednju bobicu, duh mu se ponovno obrati.

– Znam koja je tvoja zadaća Strašni, a i ti sada znaš koja je moja. Želim vratiti red u svijet. I ti ćeš mi u tome pomoći. U protivnome ova će kapa postati još crvenija – nasmija se duh i nastavi – ali s obzirom na to da ću postati vrhovni bog, pokazat ću ti svoju milost. Čim zasadiš plodove pravednosti u zelenoj šumi Kaledonije, nećeš opet trebati na put morima da bi pronašao onoga kojemu imena ne znamo. Ja ću ga pred tebe izvesti odmah na planini Lumu, na najvišoj točki Kaledonije. Nije li to upravo ono što želiš?

– A što ja moram učiniti zauzvrat?

– Moraš ubiti bijeloga jelena koji pase na zelenim pašnjacima Tehutija. Nakon što to učiniš, donijet ćeš mi njegovo

krzno od kojega ću sašiti svoju svadbenu odoru, a njegovim srebrnim rogovljem zaprosit ću Ereškigal.

– Zašto ga ti ne ubiješ ako je samo to potrebno da bi oženio kraljicu pakla i vladaricu života te vratio red u svijet?
– upita kapetan Strašni.

– Bijeloga jelena može ubiti samo onaj koji je prošao obred stroge pokornosti. Zaboravljaš da sam ja ipak Duh s Crvenom Kapom i da je u mojoj naravi vladati, a ne biti pokoran.

– Ja nisam prošao obred stroge pokornosti – odvrati mu kapetan.

– E, tu se varaš. Tvoje obećanje tvoja je pokora. Prolaziš taj obred svakoga dana kada neumorno tragaš i pokušavaš ga ispuniti. Upravo zato si savršen lovac na bijeloga jelena.

– Kada to učinim, hoćeš li me vratiti na moj brod, među gusare, da nastavim sa svojim obećanjem? – upita kapetan i dalje klečeći i gledajući u pod.

– Naravno. A sada idi! Vrijeme nam odmiče. Kaos svijeta sve je veći – reče Duh s Crvenom Kapom i napusti prostoriju.

12. LOV na bijeloga jelena

Tri je dana i tri noći kapetan Strašni lutao zelenim pašnjacima Tehutija u potrazi za bijelim jelenom. Već je gotovo bio i odustao kada se u zoru četvrtoga dana bijeli jelen pojavi na obzoru. Gustoga snježnog krzna i raskošnoga rogovlja, ova je životinja ponosno koračala. Kapetan joj se tiho počeo prikradati pazeći da ne učini ni najmanji šum kako je ne bi uplašio i otjerao. Jelen ništa nije slutio, samo je mirno pasao.

Koja predivna životinja – pomisli kapetan. – Koja je šteta oduzeti joj život.

Pun sažaljenja nad zastrašujućom sudbinom bijeloga jelena, kapetan je Strašni ipak odlučio ustrajati u svome nauku. Znao je da će se kasnije teško moći pomiriti s činjenicom da je morao žrtvovati jedno biće kako bi spasio drugo. Sve se više približavao životinji. Odluči se malo primiriti među gustom travom kako bi jelen i dalje ostao bezbrižan. Već je gotovo mogao osjetiti topli dah životinje koja je pasla oko njega. Kada je kucnuo pravi čas, kapetan se odlučio obračunati s jelenom. Skočio je na noge, isukao svoj nož i bacio se na uplašenu životinju. Jelen se počeo snažno ritati ne bi li sa sebe zbacio kapetana. Glasna rika prolomila se iz njegova grla. Životinja snažno protrese tijelo, propne se na zadnje noge i baci kapetana na tlo. I baš u trenutku kada je jelen pokušao svojim srebrnim rogovljem probosti kapetana, Strašni mu zari oštricu noža duboku u grlo. Životinja bolno krikne. Krv šiknu iz

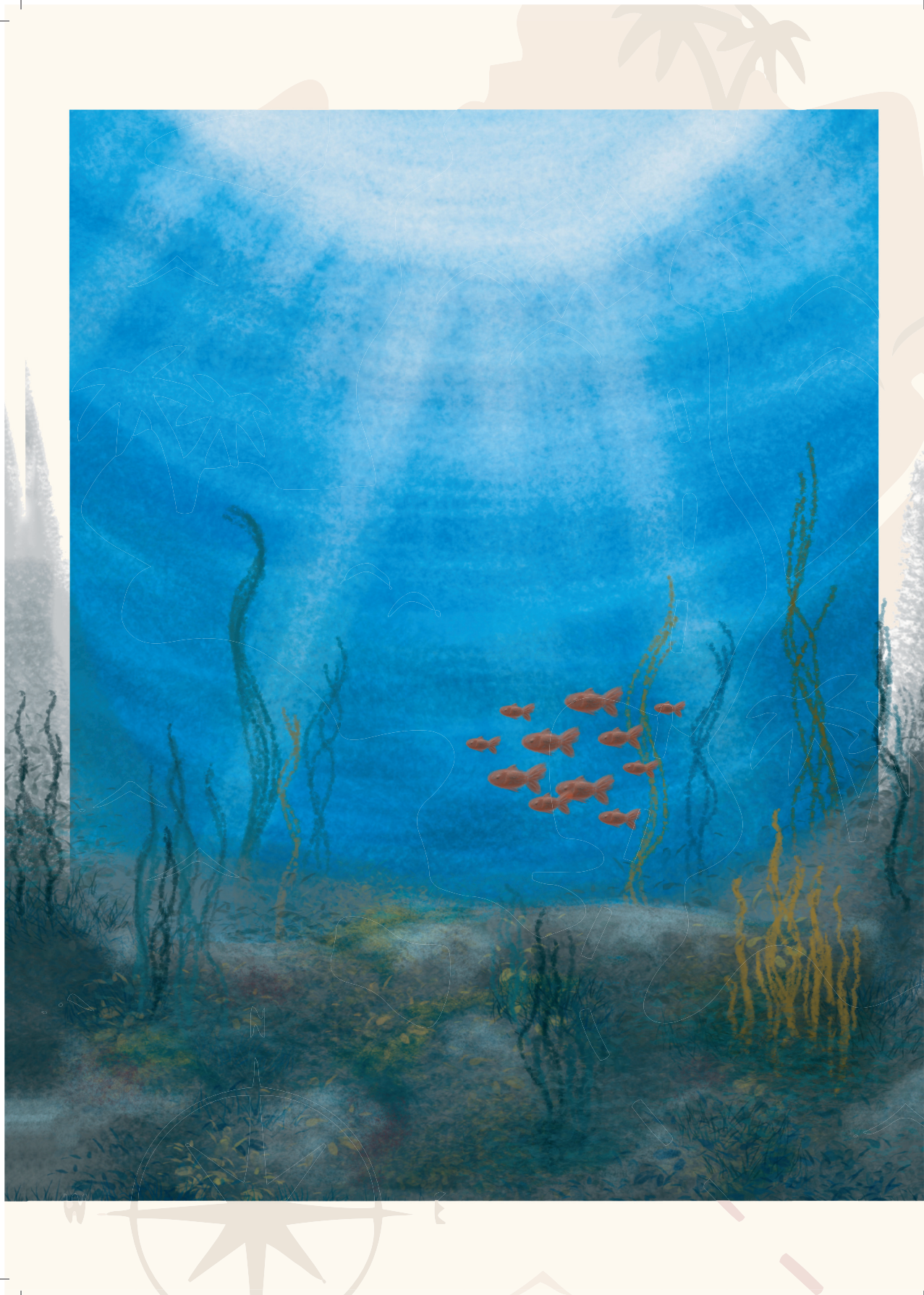
rane i ukalja snježno-bijelu boju krzna. Životinja se počela bolno ritati. U mahnitome skakanju uspije ubosti kapetana rogovima u trbuh. Kapetan se presavije od bola. Noge mu se odsijeku, a pred očima zamrači. U polusvijesti sjeti se svojih ivančica i to mu dade neku neopisivu snagu. Otvori oči, podiže se s tla i odluči se obračunati s ranjenom zvijeri. Kao da je u tome trenutku neka nadnaravna sila zavládala njegovim tijelom. Odlučno nastavi ubadati jelena čije su se noge ritale sve bolnije. Naposljetku životinja pade na tlo. Njezin težak dah Strašni je osjetio na svome licu. Njezine oči bile su nešto najtužnije što je vidio u svome životu. Kapetan pomiluje bijeloga jelena po glavi, sklopi mu oči i zada odlučujući ubod. Potom se i on sruši kraj usmrćene životinje.

13a. Posljednji ispraćaj

Sve je bilo spremno za posljednji ispraćaj kapetana Strašnoga. Gusari su obavljali zadnje pripreme. Nitko nije izustio ni riječi. Tišinu je narušavala samo bolna pjesma kito-va koji su se odlučili pridružiti posmrtnoj ceremoniji u kapetanovu čast. Njegovo mrtvo tijelo ležalo je u staklenome lijesu na palubi, okićeno morskim algama, školjkama i zvjezdačama. Uspio je. Kapetan je Strašni uspio ubiti bijeloga jelena i tako omogućiti Duhu s Crvenom Kapom da se oženi s Ereškigal, kraljicom pakla i gospodaricom života koja živi u modroj palači od lazura. Zajedno su dobili dijete koje su nazvali Puruša i koje je vratilo red u svijet. I bogovi samo što se nisu vratili, a i Duh s Crvenom Kapom samo što nije postao njihov vrhovnik. No kapetan nije poživio da sve to vidi. Slaba je utjeha gusarima bila spoznaja da je kapetan umro kako bi se vratio red u svijet kojim je već dugo vladao kaos. I imao je pravo kad je rekao da ne možeš biti junak ako se nisi spreman odreći svega. Bez prethodnoga silaska u mrak, nema uspona u visinu, nema novoga života bez nekoga oblika smrti. Zemljom je zavladao novi život upravo zahvaljujući smrti kapetana Strašnoga. Zlo-rencu snažno puhne u svoj rog, gusari podigoše svoje sablje i topovi opališe. Stakleni lijes kapetana Strašnoga lagano je bio spušten u more. Samo mu je ono moglo dati spokoj koji je zaslužio. Veličanstveni bog Triton izdigao se iz mora kako bi primio kapetanov lijes i odnio ga u modre dubine. Tamo će

zauvijek počivati kapetan Strašni. Umro je zajedno s bijelim
jelenom i njegovo obećanje umrlo je s njim.

oo. Za laku noć

Otac zaklopi knjigu i poljubi svoju kćer. Priča za laku noć bila je gotova. Trebalo je poći spavati. Ali maloj Ivančici nije bilo do sna.

– Eto, tako završava priča o kapetanu Strašnome – reče otac i ugasi svjetlo.

– Ali, tata! To ne može biti tako! Kapetan ne može samo tako umrijeti, a da nije ispunio svoje obećanje! Što je s ivančicama koje su rasle u lončiću u njegovoj kabini? Što je s onim lješnjacima koje nosi oko vrata? Hoće li od njih ikad izrasti plodovi pravednosti? Koje je ime onomu komu imena ne znamo? Duh s Crvenom Kapom sada je postao vrhovni bog, mogao je spasiti kapetana. On ima tu moć, obećao mu je! – uznemireno će djevojčica.

– To je samo priča. Vrijeme je za spavanje, Ivančice – reče otac.

– Ali meni se ne spava. Kako mogu zaspati kada znam da kapetan nije ispunio svoje obećanje!? Zašto nikada nismo saznali što je to on obećao? To ne može tako završiti! – bila je uporna.

– Sutra ćemo čitati neku drugu priču. Neku s boljim završetkom, a sad na spavanje – odgovori otac.

– Ali ja ne želim drugu priču! Želim *Obećanje kapetana Strašnoga!*

– Vrijeme je za spavanje. Neću se više prepirati s tobom. Laku noć – reče otac i zatvori vrata.

– Jadan kapetan Strašni – prošapta Ivančica.

San joj nije dolazio na oči. Morila ju je ova gusarska priča. Prevrtala se u krevetu i prevrtala, pokušavala zaboraviti Strašnoga, pokušavala silom zaspati, ali sve je bilo uzalud. Kapetan Strašni nikako joj nije mogao izaći iz glave.

– Znam što ću! – usklikne veselo. – Napisat ću novi kraj priče o kapetanu Strašnome. Dugujem mu to – reče odlučno.

Malo osluhne čuje li se otac u blizini. Kada se uvjerila da je zrak čist i da je otac otišao na spavanje, ustane i upali svjetlo. Izvadi svoju bilježnicu i počne pisati nastavak priče o kapetanu Strašnome.

13.b Branov svemogući kotao

Kapetan Strašni nije preživio borbu s bijelim jelenom. Kako je ispunio svoju dužnost prema Duhu s Crvenom Kapom, ovaj mu se odluči odužiti. Duh tako zapovjedi Groznomu i ostalim gusarima da odnesu kapetanovo tijelo na istok prema planinama Zarodoka gdje će pronaći čudesno biće koje se odaziva na ime Bran. Naime on posjeduje svemogući kotao u kojemu sve oživljava. Gusari, predvođeni kapetanovim najodanijim prijateljem Groznim, učiniše tako. Otisnuše se prema istoku noseći sa sobom kapetanovo tijelo. Ni oluje, ni vjetrovi ne mogoše ih zaustaviti. Trebalo je pronaći Brana, bogato ga darivati, kako im je savjetovao Duh s Crvenom Kapom, i oživjeti kapetana, a potom i ispuniti obećanje. Kako je bio prvi kapetanov čovjek, Grozni je sada preuzeo zapovjedništvo nad brodom. Osmoga dana stigoše pred obalu na obroncima planina Zaradoka. Usidriše se blizu obale i počеше lutati planinskim masivom. Dozivali su i dozivali ovo čudesno biće, ali ono nikako da se odazove. Odjednom pred njih istrči neobičan stvor. Izgledao je poput šumskoga čovjeka. Bio je potpuno nag i kosmat, samo mu je muškost prekrivao vjenčić od lišća. Skakao je poput divokoze i rzao poput konja. Stvor ih okruži nekoliko puta, ponjuši, protrese nogom i poskoči.

– Tko ste? Što želite? Zašto narušavate pjesmu tišine? Koji je vaš nemir, što vas dovodi ovamo? – upita nakon nekoga vremena stvor.

– Mi smo gusari kapetana Strašnoga. Došli smo u planine Zaradoka da bismo pronašli čudesno biće koje se odaziva na ime Bran – odgovori Grozni.

– A što želite od Brana? – nastavi stvor.

– To se tiče njega i nas – odrješito će Grozni.

– Onda vam ne mogu pomoći da ga pronađete – doda stvor.

– Ti znaš gdje je Bran? – upita Grozni.

– Ja znam sve. Ja sam čovjek šume, čovjek s planina. Ja slušam šapat lišća i žubor potoka. Pasem s jelenima i jačam se s medvjedima. Ako netko zna gdje je Bran, onda sam to sigurno ja.

– Bili bismo ti jako zahvalni kada bi nam pomogao pronaći ga. Bogato bismo te nagradili – na to će Grozni.

– Vaše blago nema vrijednosti za mene. Ja sam čovjek prirode. Zlato i biseri ovdje ničemu ne služe – odgovori stvor.

– Što tražiš onda za sebe? – upita Grozni.

– Želim samo da odete odavde što prije. Svojom pojavom narušavate ovaj sklad. Materijalno bogatstvo za vas ima najveću ulogu. Ovdje u planinama Zaradoka nije tako. Ovdje su bića i priroda jedno. Ovdje je sve gadoš, što znači sveto i odvojeno od pokvarenoga svijeta.

– Ne možemo udovoljiti tvojoj želji dok ne nađemo Brana – bio je uporan Grozni.

– Ako mi kažete zašto ga trebate, ja ću vam pomoći da ga nađete – na to će stvor.

– Duh s Crvenom Kapom odlučio je vratiti red u svijet kaosa. Zato je morao postati vrhovnim bogom, a to je mogao učiniti jedino ako se oženi s Ereškigal, kraljicom pakla i gospodaricom života. Da bi je zaprosio, morao je ubiti bijeloga jelena od čijeg će krzna sebi načiniti svadbeno ruho, a njegove je srebrne rogove trebao donijeti Ereškigal kao vjenčani dar. No jelena nije mogao ubiti sâm zato što mu je duša bila isuviše crna. To je mogao učiniti samo onaj koji je prošao obred stroge pokornosti. I zato je Duh s Crvenom Kapom izabrao kapetana Strašnoga. Kako nije imao izbora, kapetan mu je morao udovoljiti. Tri je dana i tri noći lovio zvijer po zelenim pašnjacima Tahutija. No u odlučujućoj borbi pokazalo se da su borci ravnopravni. Kapetan je Strašni ubio bijelog jelena, no i sâm je podlegao ozljedama. Kako je ispunio svoju zadaću prema Duhu s Crvenom Kapom, ovaj mu se odlučio odužiti. Poslao nas je ovdje u planine Zaradoka da pronađemo Brana koji posjeduje čudotvorni kotao iz kojega sve oživljava. Eto, vidiš zašto ga tako uporno tražimo. On je jedini spas za našega kapetana – objašnjavao je Grozni.

– Taj se vaš kapetan čini kao pravedan čovjek. Žrtvovao se za red u svijetu – zaključio je stvor.

– Kapetan je Strašni davno dao i obećanje zbog kojega će, ako ga ne održi, trpjeti stravične posljedice. Stoga nam moraš pomoći da nademo Brana kako bismo spasili Strašnoga i kako bi on mogao ispuniti svoje obećanje – bio je uporan Grozni.

– U redu. Pomoći ću vam. Donesite tijelo kapetana i onda se povucite na svoj brod. Čekajte ga tamo pet dana i pet noći. Kapetan Strašni sâm će vam doći. Ne osvrćite se i ne

sumnjajte u moje namjere i nikomu ne govorite što se zapravo ovdje dogodilo jer samo vam tako mogu pomoći – reče stvor.

– Kako ti možemo vjerovati? – upita Grozni.

– Ja sam vam jedina nada da spasite kapetana – odgovori stvor.

– Kako da ti zahvalimo? – na to će Grozni.

– Samo odlazite odavde i ne vraćajte se! – ponovno će stvor.

– Duh s Crvenom Kapom nam je rekao da moramo bogato darivati Brana.

– Rekao sam vam kako vaša blaga ovdje nemaju nikakvu vrijednost. A sada odlazite ako želite opet vidjeti vašega kapetana živoga – na to će stvor.

Gusari predvođeni Groznim tako i učiniše. Donesoše kapetanovo tijelo pred ovoga šumskog stvora, te se, ne osvrćući se, povukoše na brod. Tamo su pet dana i pet noći čekali da se kapetan vrati. Neobičan stvor kojega su zatekli u planinama Zaroadoka bio je sâm Bran. On je kapetanovo tijelo položio u svoj čudotvorni kotao. Vjeverice, kune i poljski zečevi pomogli su mu skupiti čarobne trave. Tri dana i tri noći molio je nad kapetanovim tijelom. Izgovarao je neobične riječi, plesao i dozivao sile prirode u pomoć. U zoru četvrtoga dana, kapetan ustane iz Branova čudotvornog kotla. Ničega se nije sjećao. Bio je poput djeteta koje se upravo rodilo. S Branom je proveo još jedan dan i jednu noć kako bi mu se sjećanje na prošli život vratilo. Petoga dana kapetan se vratio svojim gusarima, a Bran je ponovno ostao sam sa svojom prirodom. Opet je bezbrižno pasao s jelenima, odmjeravao snagu

s medvjedima i slušao planine. Kapetan i gusari bili su mu neizmjereno zahvalni na pomoći. Još jednom su promijenili smjer i nastavili put prema zelenim šumama Kaledonije. Obećanje su trebali ispuniti i ništa ih u tome nije moglo spriječiti. Kako to i priliči pravim gusarima, kapetanov povratak među žive njegovi su prijatelji odlučili proslaviti slavljem kakvo samo oni znaju organizirati. I opet su se slijevali potoci ruma, a sa svih strana točio se džin. Pivo se prolijevalo, a vinom se kvasilo grlo. Na brodu kapetana Strašnoga sve je opet bilo po starome.

14. Napokon Kaledonija

Koliko je godina prošlo otkad se kapetan Strašni otisnuo na svoje putovanje, to više nitko nije znao pa ni on sam, a ni beskrajno more koje je ležalo pred njim. Već su mu se bore iscertale na licu, kosa mu je posijedila, a ruke mu se smežurala. Toliko je toga bilo iza njega – toliko borba, toliko zadataka, toliko neobičnih događaja i bića. I kao što svakomu putovanju dođe kraj, tako se i putovanje kapetana Strašnoga bližilo svom kraju. Njegov je brod doplovio do obala hladne Kaledonije. – Napokon – mislio je kapetan. Na svoj najteži zadatak krenuo je sam. Ostali gusari ostadoše na brodu. Iskrcao se na obalu bez riječi i krenuo prema zelenim šumama gdje će zasađiti čarobne lješnjake koje mu je još davno dao zmaj Nidhog. Sve ovo vrijeme čuvao ih je oko vrata u onoj malenoj torbici. Stigavši u šumu, klekne na tlo i rukama započne kopati. Izvadi čarobne lješnjake, poljubi ih i stavi u zemlju. Sad je trebalo samo čekati. Kapi kiše dotaknuše njegovo lice. Najednom se nebo prolomi i nastane sveopći potop. No kapetan je samo nepomično stajao i čekao da iznikne grm s plodovima pravednosti. Tko zna koliko je tako dugo čekao i čekao. I brada mu je već niknula, a tijelo omršavjelo. Napokon ugleda vječno zeleni grm na kojemu su rasli plodovi pravednosti.

– Još malo i moje će se obećanje ispuniti! – usklikne od sreće.

Približi se grmu, zagrli ga od sreće i počne brati njego-

ve plodove. Napunivši torbicu, u kojoj je nekad nosio čarobne lješnjake, odluči poći. Trebalo se popeti na planinu Lumu – na najvišu točku Kaledonije. Duh s Crvenom Kapom mu je obećao da će tamo naći onoga čije ime ne znademo. Vjetrovi su šibali kapetana Strašnoga, snjegovi su mu zametali put, ali on nije odustajao. – Bilo bi zaista glupo odustati sad, tik pred ciljem – mislio je. I tijelo mu se već grčilo od hladnoće, ali on je bio uporan. Konačno je i to doživio – popeo se na vrh Kaledonije.

Iz sveg glasa poviče: – Gdje si? Čekam te! Zar me ne čuješ kako te dozivam?

Odjednom zapuše najsnažniji vjetar što ga je kapetan Strašni ikada doživio. Lavina se strovali s planine. Snijeg se uskovitla zajedno s vjetrom i podiže kapetana uvis te ga potom strovali ponovno na zemlju. Planina zaječi.

– Čujem da me dozivaš! – zagrmi sa svih strana.

– Da, zovem te! Došao sam ispuniti svoje obećanje! Izadi da te napokon vidim! – poviče kapetan Strašni.

– Ha, ha, haahaa!!! – zagrmi sa svih strana. – Moje lice nikada nitko nije vidio. Moje ime nikada nitko nije izgovorio.

– Došao sam te darivati zadnji put. Donosim ti čarobne plodove lješnjaka. Učinio sam sve što si dosad tražio od mene i želim da ti napokon učiniš ono što si obećao.

– Kako se ti usuđuješ meni postavljati uvjete?! – ljutito će glas.

– Zaslužujem to! – bio je uporan kapetan Strašni.

– Daj mi te plodove lješnjaka i onda ću odlučiti hoću li održati svoj dio nagodbe! – zagrmi još jednom glas.

Kapetan izvadi plodove iz torbice oko vrata i položi ih na zemlju. U snježnome kovitlacu plodovi nestadoše.

– Što je tako posebno u ovim plodovima? – upita glas.
– Ne bih ni dolazio ovamo da mi Duh s Crvenom Kapom nije rekao da imaš nešto posebno za mene. Govori! – zapovjedi glas.

Kapetan se odluči poslužiti lukavstvom jer je samo tako mogao natjerati onoga čije ime ne znademo da pojede plodove pravednosti i tako održi dio svoje nagodbe.

– To je čaroban plod. To su lješnjaci od kojih ti moć postaje neopisiva. Od njih postaješ vladar života i smrti, jači od vjetrova i razorniji od oluje – odgovori kapetan.

– Zašto ih onda ti nisi pojeo? – oprezno će glas.

– Njihova je moć za mene prejaka. Umro bih kad bih to učinio. Može ih pojesti samo onaj koji već ima određene moći jer lješnjaci te moći pojačavaju. Običan gusar poput mene s njima bi se samo ugušio – na to će kapetan Strašni.

– Zašto ih Duh s Crvenom Kapom nije zadržao za sebe?

– Skrivao sam od njega pravu svrhu tih plodova. Rekao sam mu da ti lješnjaci mogu oživiti bilo koga. Nikakvi čudesni plodovi ne trebaju Duhu s Crvenom Kapom da bi nekoga vratio u život.

– Kako da znam da to nije nekakva varka? Možda ste se vas dvojica urotili protiv mene?

– Nije varka! – odrješito će kapetan. – Znaš koliko mi

znači moje obećanje, znaš da sam spreman sve učiniti kako bih vratio svoju kćer!

– Svoju kćer!? Misliš li da bi je prepoznao nakon svih ovih godina? Nije više dijete koje je nekad bila – odgovori glas.

– Samo mi je vrati natrag. Učinio sam sve što si tražio od mene. Svaki dio obećanja sam održao, ali ti si uvijek tražio još i još. Stalno si pred mene stavljao nove prepreke i zadatke.

– Kada sam tvoju kćer pretvorio u ivančice, nisam vjerovao da ćeš moći održati svoje obećanje. Tada sam ti naredio da mi doneseš Meduzinu glavu i da ću, ako to učiniš, vratiti tvojoj kćeri obličje djevojčice. Ali ti si uspio. Zato sam pred tebe stavio novi zadatak da iskušam tvoju snagu i volju. Tražio sam kristalne suze Snowdonije, zatim škrinju zakopanoga blaga kapetana Modrobradoga i ti si svaki put uspio. Nakon nekoga vremena to me počelo zabavljati jer sve što bih zaželio ti si ispunio, a ja sam mogao uživati. Znao sam da ćeš učiniti sve da spasiš svoju kćer. Što god bih pred tebe stavio, ti bi to ispunio samo da je spasiš. Obećao si mi da ćeš ispuniti svaki moj prohtjev ako tvoju kćer ponovno pretvorim u djevojčicu. A ja prohtjeva imam beskonačno – naslađivao se glas.

– Dao sam ti sve i dat ću ti sve što tražiš od mene, samo pretvori moju kćer iz cvjetova ivančica ponovno u djevojčicu. Uzmi mene umjesto nje. Uostalom, moje ti usluge više ne trebaju. Kada pojedeš čarobne plodove, bit ćeš svemoćan i sva bića i svi bogovi će te slaviti – nagovarao ga je kapetan Strašni.

– Da, imaš pravo, ali to više neće biti zabavno. Uostalom, ugovor koji si potpisao ima jednu tajnu stavku. Svaki put

kad ispuniš jedan od svojih zadataka, nevidljiva tinta postaje vidljiva i u njemu se pojavljuje novi zadatak koji moraš ispuniti. I tako unedogled. Zar ne shvaćaš da nikad nećeš spasiti kćer!? Uvijek će ostati cvijeće koje njeguješ u svojoj kabini! – zagrmi glas.

Kapetan Strašni bio je razočaran. No nada je još uvijek tinjala u njemu. Znao je da će se njegovo obećanje ispuniti ako onaj čije ime ne znademo pojede plodove pravednosti. Ivančice koje su rasle u lončiću u njegovoj kabini ponovno će se pretvoriti u njegovu kćer i tada će se kapetan Strašni napokon moći smiriti u nekome zabačenom kutku na nekome dalekom otoku izvan svih brodskih putova. Onaj čije ime ne znademo bio je častohlepljiv stvor i učinio bi sve kako bi imao neograničenu moć, stoga su čarobni plodovi lješnjaka bili odličan mamac. Još jednom trebalo je čekati. Znao je to kapetan Strašni. Ništa mu drugo nije preostajalo nego čekati da onaj čije ime ne znademo pojede plodove pravednosti.

15. Ispunjenje obećanja

Kapetan je Strašni imao pravo. Mogućnost da ima neograničenu moć zainteresirala je onoga čije ime ne znamo. Povjerovao je priči kako će mu u tome pomoći čarobni plodovi. Halapljivo je pojeo sve do zadnjega lješnjaka. Kapetan je samo mudro čekao. Dobro je znao da je njegovo putovanje napokon stiglo kraju. I počelo je iznenada, baš kao što je i počelo čitavo obećanje kapetana Strašnoga. Glas s visina stao je dizati zaglušujuću buku. U tim bolnim kricima osjećalo se da se to biće grči, savija i muči od užasa. Lješnjaci su djelovali. Vrištao je i skvičao onaj čije ime ne znamo tako silno i tako ranjeno poput životinje predodređene za klanje. Vjetar je puhao sa svih strana i šibao iznemogloga kapetana Strašnoga. Najednom je nastao tajac. Vjetar posve utihne, snijeg se smiri, a kapetan onemoćao padne na tlo. Dobro je znao što je ovaj zaglušujući mir značio. Značio je upravo ono za čime je kapetan Strašni tako dugo tragao, za čime je vapijao i o čemu je sanjao. Taj mir značio je kraj njegova putovanja i ispunjenje obećanja. Posljednjim trunkama snage spustio se niz planinu i krenuo prema brodu. Gusari su ga nestrpljivo čekali. Ni sam ne zna kako se brzo spustio u potpalublje niti kako je otvorio vrata svoje kabine. Sjeća se samo onoga pogleda, onoga susreta očiju nakon toliko dugo vremena.

– Tata! – usklikne djevojčica i poleti mu u zagrljaj.

– Kćeri moja! – zaplače kapetan poput maloga djeteta.

Bio je to najljepši prizor koji oči mogu vidjeti. Kapetan je napokon pronašao svoju kćer. Zmaj Nidhog je imao pravo. Plodovi pravednosti prisilili su onoga čije ime ne znademo da održi svoj dio obećanja. I kćer kapetana Strašnoga opet je bila djevojčica, a ne više stručak cvijeća koji je rastao u lončiću u njegovoj kabini.

Kapetan Strašni morao je učiniti još samo jednu stvar. Kako je njegovo putovanje kao gusarskoga kapetana završilo, on je odlučio svome brodu nadjenuti ime. Odsad je morem plovio brod zvan Morska zvijezda, predvođen kapetanom Strašnim i njegovim mornarima. Jest da su se odrekli svoga gusarskoga života, ali gusarskog slavlja nikada. I opet je tekao rum sa svih strana, točio se džin, prolijevalo se pivo, a vinom se kvasilo grlo.

1. San

Ivančica je tako dovršila nastavak priče o kapetanu Strašnome. Umorna, ispustila je olovku i zaspala nad bilježnicom za stolom. Kapetan Strašni je uspio. Oslobodio je svoju kćer od zlih čini, dao je ime svomu brodu i odlučio se skrasiti negdje u nekome zabačenom kutku na nekome dalekom otoku izvan svih brodskih putova. Bilo je vrijeme da se oprosti od svoga staroga druga – mora. Gusari kapetana Strašnoga proveseliše se kako to samo njima dolikuje. Plijen koji se skupio tijekom godina razdijeliše među sobom i nastaviše svatko svojim putem.

To je bio kraj koji je Ivančica namijenila priči o kapetanu Strašnome. No ono što nije znala jest da je priča o kapetanu Strašnome čarobna priča koja je sama sebi pisala svoj kraj i nitko ju nije mogao dovršiti koliko god to htio. Ovako se nastavila pisati priča o obećanju kapetana Strašnoga...

Kao i svaki početak dosad

Kada i gdje je zapravo započelo putovanje kapetana Strašnoga i njegova gusarskog broda, više nitko nije znao, pa ni njegovi gusari koji doduše nisu ni marili za to dok god je bilo dovoljno ruma i vesele zabave. To su znali samo kapetan i sinje more koje ga je uvijek tjeralo naprijed. Kao da je postojao neki neraskidivi dogovor između njih dvoje koji ih je vezao toliko snažno da se nikada nisu mogli rastati. Sve što je vidio, sve što je znao, sve što je posjedovao, dobio je kapetan Strašni upravo zahvaljujući moru. No ni on nije ostao dužan svomu savezniku. Svega se odrekao upravo zbog njega. A kako i ne bi kad u svome strašnome životu ništa nije vidio, ništa nije znao, niti posjedovao do sinje more. Što je to vezalo ove čudne saveznike? Koje je to obećanje dao kapetan Strašni, otkrit ćete, djeco, samo ako nastavite čitati.

1. Kapetan strašni i njegova skupina

I premda će mnogi reći da su sve gusarske priče već odavno ispričane, sva mora već sto puta preplovljena, a sva kopna već odavno otkrivena, priča o kapetanu Strašnome i njegovu obećanju nije nimalo nalik na to. Ovo je priča o gusarskome kapetanu koji je opijen morem krenuo u svoju vječnu potragu. Za čime? Ostaje na nama da otkrijemo. Pa počnimo otkrivati što je to davno kapetan Strašni obećao.

Bio je to još jedan običan dan na gusarskome brodu kapetana Strašnoga. Samo su more i nebo bili ispred njih. Gusar Zlorenco odmarao se u svojoj izvidnici na vrhu jarbola. Kopna nije uskoro očekivao, a i bili su toliko daleko od trgovačkih putova da se nije nadao ni brodu. Isto je tako bilo nevjerovatno očekivati da će neki brod zalutati ovako daleko. Dan je bio sunčan i miran, stoga nije ni očekivao kakvu morsku neman da im zaprijeti. No kako more nikada ne spava, ni opreza nikada dosta. Znao je to dobro Zlorenco, stoga je jedno oko uvijek držao napola otvoreno. Mali od palube Vragan laštio je topovske kugle, a Jednooki i Žablja Noga vježbali su svoje mačevalačke sposobnosti. Kuhar Mršavi Bucu hvatao je zrake sunca i usput ljuštio krumpir. Svatko je bio zaokupljen svojim poslom. Neki više, neki manje. A neki su pak radili sve kako ne bi radili ništa. Suhi, na primjer. E, taj je uvijek izgledao zaposlen premda prstom nikada nije micao. Bilo je to pravo umijeće – uvijek biti zaposlen, a, u stvari, ne raditi ništa.

Upravo je zato i dobio ime Suhi jer se toliko osušio od silnoga neradnog rada.

I kapetan je Strašni ljenčario na suncu pijuckajući čaj s rumom. Za razliku od ostalih gusarskih kapetana, Strašni nikada nije pustio bradu, nije imao kuku umjesto jedne ruke niti je imao drvenu nogu, a ni papagaja na ramenu nije imao. Pa ni onaj rum, kojim je zasladio čaj, nije mu previše odgovarao. Više je volio crno vino. No zato je uživao u svojoj luli. Nije to bila mala lula koja se puši u kutku usana, već prava, velika, vodena nargila koju je dobio na poklon od šeika Ahmatma. Znao je tako kapetan satima uživati u svojoj nargili, udišući dim samo najfinijih okusa badema, jabuke, datulje i manga. Kapetan nije previše volio ni stolice. Više je volio sjediti prekrivenih nogu na velikim jastucima od najsajnijega satena i najnježnije svile. Kako jednomu gusarskom kapetanu ne priliči nježnost, Strašni i nije bio nježan, sve do trenutka dok se ne bi približio svojim ivančicama koje su rasle u lončiću na njegovu stolu. Na njih je bio posebno osjetljiv. Nitko im se nije smio približiti. Uvijek je zato dobro zaključavao svoje odaje kada bi izlazio. Satima je znao promatrati ivančice, milovati ih prstima, pa im čak i pjevušiti. Kako neobičan prizor! No nitko se od gusara više nije obazirao. Bio je posve neobičan taj kapetan Strašni, no posada ga je, unatoč tomu, iznimno cijenila.

– Danas će biti lijep dan. Vjetra ima taman onoliko koliko je potrebno da lagano plovimo, a ni na nebu nema ni jednoga oblačka. Baš divota – reče kapetan i ispi još jedan gutljaj čaja zaslađena rumom.

– Da, baš tako, kapetane – odgovori prvi čovjek posade

Grozni. Iako mu je ime tako govorilo, Grozni nije bio nimalo grozan. Bio je dobrodušan, debeljuškast, srednjovječan muškarac. Gusarske borbe i daleka mora iscrtala su pokoju boru više na njegovu licu. Bio je kapetanov najbolji prijatelj, ako prijateljstvo može postojati u gusarskome svijetu. No, sve u svemu, bio je osoba na koju se kapetan uvijek mogao osloniti, bio je čovjek od povjerenja. Samo je on naslućivao kapetanovu tajnu, to davno obećanje i stari savez koji je Strašni sklopio s morem.

– Samo more može pružiti spokoj duši, ali i najveće uzbuđenje koje treba jednomu gusaru. Sjećaš se, Grozni, koliko smo bitaka zajedno vodili, koliko brodova opljačkali, koliko nemani umorili? E, dobro naše more. Ne bih mijenjao ni jednu njegovu kaplju za sve kopno ovoga svijeta.

– Da. Baš tako, kapetane.

– E, naše plavo more – reče kapetan Strašni i ponosno se zagleda u nepregledne modre ravnice pred njima.

Odjednom se začu rog gusara Zlorenca.

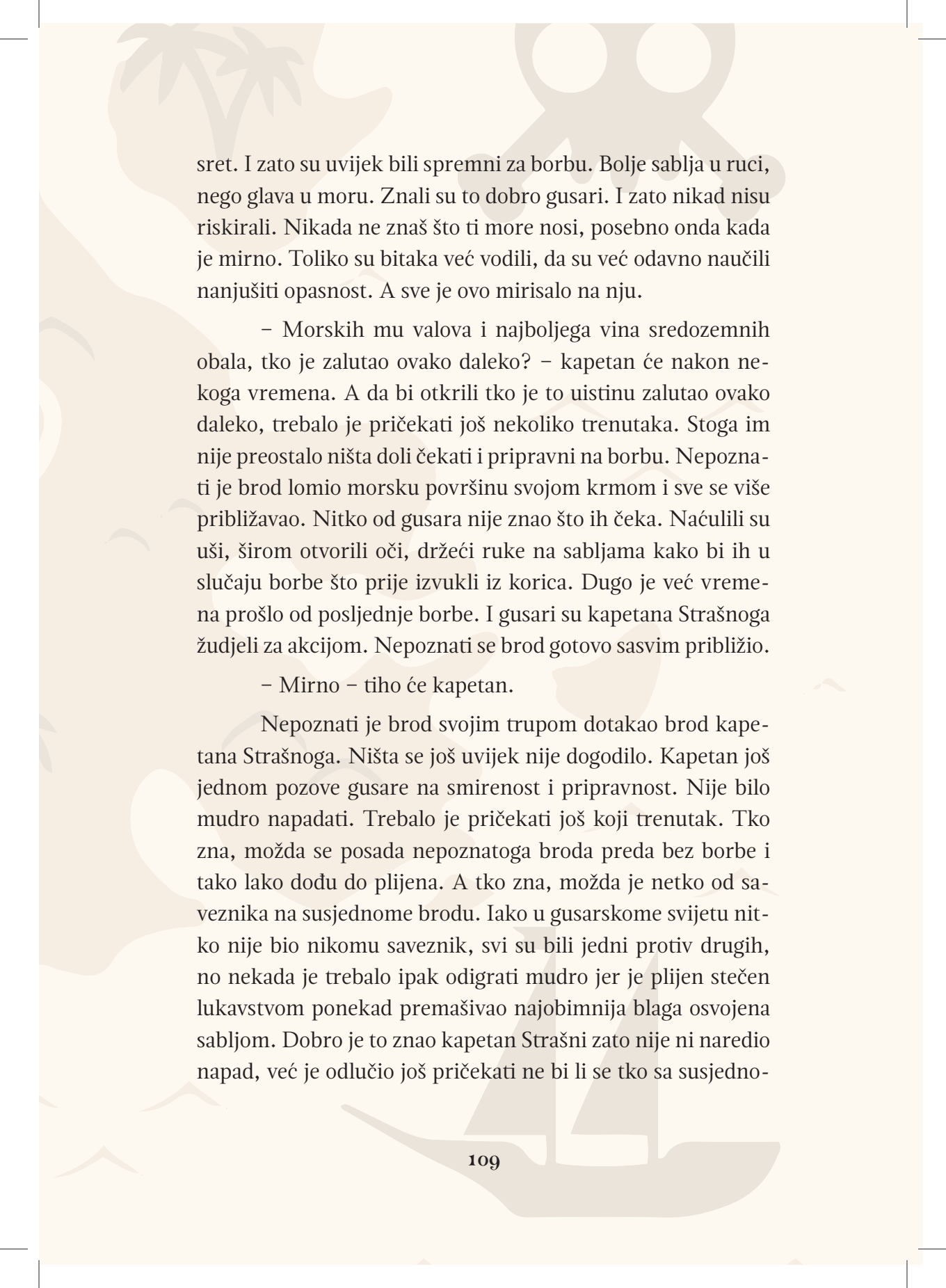
– Brod! Brod! Sjeveroistočno od nas! – poviče Zlorenco.

– Morskih mu valova, kakav brod!? – prene se kapetan. – Ovako daleko nitko ne plovi!

– Brod! – vikao je i dalje Zlorenco.

– Svi na palubu! – poviče kapetan Strašni. – Zauzmite položaje!

Gusari se uskomešaju. Nastade prava gužva. Topovi su u tren bili spremni. Sablje pripravne i samo se čekao kapetanov znak. Trebalo je biti mudar. Tko zna tko im dolazi u su-

sret. I zato su uvijek bili spremni za borbu. Bolje sablja u ruci, nego glava u moru. Znali su to dobro gusari. I zato nikad nisu riskirali. Nikada ne znaš što ti more nosi, posebno onda kada je mirno. Toliko su bitaka već vodili, da su već odavno naučili nanjušiti opasnost. A sve je ovo mirisalo na nju.

– Morskih mu valova i najboljega vina sredozemnih obala, tko je zalutao ovako daleko? – kapetan će nakon nekoga vremena. A da bi otkrili tko je to uistinu zalutao ovako daleko, trebalo je pričekati još nekoliko trenutaka. Stoga im nije preostalo ništa doli čekati i pripravnici na borbu. Nepoznati je brod lomio morsku površinu svojom krmom i sve se više približavao. Nitko od gusara nije znao što ih čeka. Naćulili su uši, širom otvorili oči, držeći ruke na sabljama kako bi ih u slučaju borbe što prije izvukli iz korica. Dugo je već vremena prošlo od posljednje borbe. I gusari su kapetana Strašnoga žudjeli za akcijom. Nepoznati se brod gotovo sasvim približio.

– Mirno – tiho će kapetan.

Nepoznati je brod svojim trupom dotakao brod kapetana Strašnoga. Ništa se još uvijek nije dogodilo. Kapetan još jednom pozove gusare na smirenost i pripravnost. Nije bilo mudro napadati. Trebalo je pričekati još koji trenutak. Tko zna, možda se posada nepoznatoga broda preda bez borbe i tako lako dođu do plijena. A tko zna, možda je netko od saveznika na susjednome brodu. Iako u gusarskome svijetu nitko nije bio nikomu saveznik, svi su bili jedni protiv drugih, no nekada je trebalo ipak odigrati mudro jer je plijen stečen lukavstvom ponekad premašivao najobimnija blaga osvojena sabljom. Dobro je to znao kapetan Strašni zato nije ni naredio napad, već je odlučio još pričekati ne bi li se tko sa susjedno-

ga broda oglasio. No kako nikoga nije bilo na palubi niti na jarbolima, kapetan naredi Jednookom i Žabljoj Nozi da krenu u izvidnicu na nepoznati brod. Kapetanove odluke se ne preispituje, stoga odmah po naredbi njih dvojica to i učiniše. Lagano su zakoračili na brod koji se sada već bočno doticao s njihovim. Sablje su izvukli iz korica. Uvijek treba biti pripravan na borbu. Nakon što su pronjuškali po palubi, odlučiše se spustiti u potpalublje. Srce im se uzlupa od nervoze. Dok su se spuštali škripavim, drvenim stubama, koraci su im postajali još oprezniji nego što su bili dok su istraživali palubu. Gusari kapetana Strašnoga s nestrpljivošću su očekivali vijesti Jednookoga i Žablje Noge. Što li će pronaći? Hoće li ih netko napasti? Tko je na brodu? Zašto se skrivaju? Bila su samo neka od pitanja koja su se vrtjela gusarima po glavi. Naposljetku se iz potpalublja vratiše ona dvojica.

– Kapetane! – poviče Jednooki. – Zrak je čist!

– Na brodu nema nikoga! – dopuni ga Žablja Noga. – Ali sve je ovo vrlo čudno. Ne miriše na dobro!

– Dobro. Dolazim. Suhi! Ti i Zubati idete sa mnom. Vi ostali ostanite na brodu i budite u pripravnosti! Opasnost nikada ne spava, pogotovo ne na moru – reče kapetan.

I kapetan je prešao na nepoznati brod.

– Uistinu čudno – nakon nekoga će vremena. – Što se dogodilo s posadom? Nema nikakvih tragova borbe.

– Kao da su isparili – Žablja Noga doda.

– Kako je čudno vidjeti brod bez posade! – zaključio je Suhi.

– Tko zna što se dogodilo? Jesu li sami otišli s broda ili ih je nešto odvelo? – opet će Žablja Noga.

– Ne znam – hrapavim će glasom kapetan. – Predlažem da se maknemo s ovoga broda što prije, da ne bismo i mi nestali. Ovo je neki ukleti brod. Što smo dalje od njega, to bolje. Ništa ne dirajte.

– Ako ga je posada napustila svojevolumno i ništa nije uzela sa sobom, znači da nešto nije u redu s brodom. Isto to dokazuje i obrnuta teza. Ako je netko odveo posadu s broda, a ništa nije uzeo, opet moramo zaključiti da nešto nije u redu s brodom. Ako nikomu ništa nije trebalo s broda, ne treba ni nama. Tako mi brade, koju nikada nisam pustio, znam da ćemo imati više problema ako uzmemo nešto s broda, nego ako ne uzmemo. Zato svi natrag. I ne dirajte ništa! Pogotovo ti, Žablja Nogo! Svi natrag! I idemo dalje na jug. Vesla u ruke i što dalje od ovoga ukletog broda! – poviče kapetan.

Ubrzo se brod kapetana Strašnoga počeo udaljavati od nepoznatoga broda. Gusari su snažno veslali kako bi se što prije makli od toga jezivog mjesta.

– Morska zvijezda – prošapta kapetan.

– Nešto ste rekli, kapetane? – upita Grozni.

– Da, rekao sam Morska zvijezda. Tako se zvao onaj napušteni brod.

– Što li im se dogodilo?

– Ne znam, Grozni. Samo znam da je za nas bolje da nikada i ne saznamo – odgovori i poviče:

– Veslaj jače! Idemo, posado! Idemo!

I tako sve ispočetka. Bilo je to prokletstvo kapetana Strašnoga. Najstrašnije od svih prokletstava. Njegova sudbina bila je takva da su se svi događaji koje je doživio, njegova potraga za onime čije ime ne znademo i potraga za izgubljenom kćeri, uvijek vraćali na početak. Koliko god daleko stigao, koliko god bio nadohvat ruke da ispuni svoje obećanje, uvijek se vraćao na početak. Kao da je bio zarobljen u zlokobnom krugu događanja, u kojemu nema ni početka ni kraja, nego samo beskrajna kružnica koja se ponavlja. Taman kad bi ispunio svoj zadatak, pred njega bi već bio postavljen novi zadatak i tako u nedogled, sve dok se opet ne bi našao na početku, na prvome zadatku koji je trebalo obaviti. Kapetan Strašni nikada nije ispunio svoje obećanje, koliko god je to snažno želio. Naime nakon što se njegova kći ponovno iz cvijeća pretvorila u djevojčicu, nakon što se činilo da će sve biti u redu kad se kapetan Strašni napokon smiri u nekome zabačenom kutku na nekome dalekom otoku izvan svih brodskih ruta, morem je za *Morsku zvijezdu* zapuhao nemilosrdan vjetar. I nestade kćeri Ivančice, kapetana Strašnoga i njegove čitave posade. Nestadoše svi, a da nikada nisu umrli. Samo je Morska zvijezda neometano plovila morem. Sve do onoga trenutka kada se opet susrela s kapetanom Strašnim i njegovim gusarima. I priča u tome trenutku kreće ponovno. Iznova se vrti i ponavlja i nema joj kraja. Priča se da i danas kapetan Strašni sa svojom posadom plovi dalekim morima, organizira gusarske pijanke, lovi morske nemani i ispunjava zadatke. Kažu da ga na svom putovanju susreću i trgovački brodovi i da se nerijetko zna dogoditi da neke od njih i danas opljačka gusarska rulja kapetana Strašnoga. Smisao putovanja nije njegov cilj,

mjesto na koje treba stići. Bitno je putovati. Možda je tako i s kapetanom Strašnim. Možda nije važno što nije ispunio svoje obećanje, već je važno što se trudio i dao sve od sebe. Ovdje priča o kapetanu Strašnome ne završava. Ovdje ona počinje opet ispočetka i beskonačno se ponavlja. Vi odlučite želite li nastaviti!

O piscu

Ana Bilić rođena je 24. kolovoza 1980. u Šibeniku.

Osnovnu školu i Gimnaziju Antuna Vrančića pohađala je u Šibeniku. Novinarstvo je diplomirala 2004. godine u Zagrebu. Od djetinjstva se bavi pisanjem pjesama i proze.

Obećanje kapetana Strašnoga Anina je šesta bajka. Do sada je objavila pet knjiga za djecu i to: *Tajna bakinog tavana*, *Vitezovi Rata*, *Čuvar blaga*, *Vilinske priče* i *Na kraju svijeta*.

Sadržaj

Kao i svaki početak dosad	5
1. Kapetan Strašni i njegova skupina	7
2. Obala divlje djece	15
3. Neman iz bezdana	25
4. Zmajeva špilja	33
5. Morska sirena	47
6. Triton	51
7. Tritejino vjenčanje	57
8. Tilvit Gur	61
9. Pleme Gorongoro	65
10. Vještica iz Lazareta	73
11. Duh s Crvenom Kapom	77
12. Lov na bijeloga jelena	83
13.a Posljednji ispraćaj	85
00. Za laku noć	88
13.b Branov svemogući kotao	91
14. Napokon Kaledonija	97
15. Ispunjenje obećanja	102
1. San	104
Kao i svaki početak dosad	105
1. Kapetan Strašni i njegova skupina	106
O piscu	114

